

Adam Jackson

Bí mật
của
tình yêu

Nhà xuất bản Văn Hóa Thông Tin

Lời nói đầu

Một chàng trai đang gặp nhiều khó khăn trong hành trình đi tìm hạnh phúc bỗng gặp được một ông già người Hoa bí hiểm và được ông trao cho 10 bí mật của tình yêu. Để khám phá cụ thể những bí mật này, chàng phải gặp gỡ, trò chuyện với 10 người trong bản danh sách mà ông già người Hoa nọ cung cấp. Mỗi người trong số họ đã truyền đạt lại cho chàng trai bí mật mà mình tâm đắc nhất, những kinh nghiệm rút ra trong quá trình vượt qua sóng gió trong tình yêu và cuộc sống hôn nhân. 10 câu chuyện sinh động, thiết thực và bổ ích. Mỗi câu chuyện là một bài học sâu sắc và mang tính nhân bản.

Thông qua chuyện kể về chàng trai trên con đường khám phá những bí mật của tình yêu, tác giả không chỉ đưa đến cho bạn đọc những kiến thức về tâm lý học, những tình huống thực mà đa số chúng ta gặp phải trong quá trình kiếm tìm hạnh phúc, những lý giải chân thực về các vấn đề thường gặp trong cuộc sống hôn nhân, mà còn nêu lên được những triết lý nhân văn, những phương cách hành xử đúng đắn, phù hợp với đời sống văn minh của nhân loại.

Cuốn sách là một cẩm nang thú vị cho những bạn đọc trẻ đang trên đường đến với tình yêu và hạnh phúc lứa đôi, có thể áp dụng trong nhiều tình huống của cuộc sống đồng thời cũng là một tài liệu tham khảo đáng giá cho những ai đang có cuộc sống hôn nhân chưa như ý, có thể suy ngẫm và tìm được nơi đây những biện pháp hữu hiệu ngõ hầu giải quyết tốt đẹp những vấn đề mà mình đang gặp phải.

Trong cuốn sách có nhân vật chỉ xuất hiện một lần nhưng được nhắc đến rất nhiều – ông già người Hoa kỳ bí. Có cảm giác đó là một nhân vật Liêu trai thời hiện đại, nhưng nếu ngẫm kỹ lại, chúng ta có thể nhận ra đó chính là hình bóng của tác giả. Tác giả thông qua nhân vật này để gửi gắm ý tưởng của mình đến với độc giả.

Xin trân trọng giới thiệu cuốn sách **10 BÍ MẬT CỦA TÌNH YÊU** của tác giả Adam Jackson với đông đảo bạn đọc.

Người dịch

Lời tác giả

Bạn đọc thân mến!

Mỗi người chúng ta, ai mà chẳng khát khao có được một tình yêu vững bền, sâu đậm. Nhưng tại sao vẫn còn có không ít người phải chịu cảnh cô đơn, dù đã nỗ lực kiếm tìm nhưng không thể tìm thấy điều mà mình mong ước – Tình yêu đích thực? Tại sao chúng ta khao khát tình yêu đến thế mà số vụ ly dị vẫn ngày một tăng và càng có nhiều gia đình tan vỡ? Tại sao ngày càng có nhiều phụ nữ phải nuôi con một mình? Tại sao trong những thành phố dân cư đông đúc đến thế mà vẫn có vô số người cô đơn lạnh lẽo như thể bị sống cách ly với cộng đồng chan chứa yêu thương? Có thể trong hành trình đi tìm tình yêu, rất nhiều người đã nhầm địa chỉ. Dù vẫn tồn tại một quan niệm sai lầm rằng tình yêu, hôn nhân chẳng qua là duyên số, là do may rủi, nhưng sự thật thì tình yêu không bao giờ tự đến và tự đi – tình yêu là do chính chúng ta tạo lập. Mỗi chúng ta đều có khả năng tạo dựng tình yêu cho chính mình. Mỗi chúng ta đều có thể yêu và được yêu. Không quan trọng ở chỗ chúng ta đang sống như thế nào: Hoàn toàn cô đơn hay đang bị giam hãm bởi một cuộc hôn nhân không

như ý, cuộc đời vẫn có thể thay đổi và chính chúng ta có đủ khả năng để thay đổi cuộc đời.

Nhiều nhân vật trong câu chuyện này được lấy từ nguyên mẫu trong đời sống thực của chúng ta, chỉ họ tên là đã được đổi. Hy vọng câu chuyện này sẽ tạo niềm cảm hứng cho các bạn, như đã từng tạo cảm hứng cho chính tôi, trên con đường đi tìm Tình yêu và Hạnh phúc cho mình.

Người cô đơn trong tiệc cưới

Trong số mấy trăm thực khách dự đám cưới hôm đó, hầu như chẳng ai để ý đến anh ta. Đó là một chàng trai tuổi gần 30, tầm vóc trung bình, ngoại hình và dáng vẻ bình thường, mặc áo smoking màu đen như hầu hết những người đàn ông khác. Chàng ngồi đó một mình bên chiếc bàn ở một góc khuất. Những người ngồi cùng bàn với chàng sau khi dùng món xong đã bước ra sàn nhảy. Chàng trai của chúng ta hẳn thuộc loại người hay ngượng ngùng, không quen giao tiếp, vả lại không có bạn gái đi cùng nên không tham gia khiêu vũ mà chỉ ngồi nhìn mọi người vui chơi.

Nhìn chung đây là một bữa tiệc khá sang trọng. Sau màn khai vị với cocktail và champagne là một thực đơn gồm sáu món. Trong khoảng thời gian trống giữa các món, thực khách tham gia khiêu vũ. Dàn nhạc có tới 7 nhạc công, đàn sáo, trống kèn đầy đủ. Tiệc cưới được tổ chức tại nhà hàng có tên Hoàng gia, trong một khách sạn hạng A ở trung tâm thành phố. Tuy nhiên, tất cả những điều đó cũng không thể làm cho chàng trai của chúng ta vui hơn được chút nào. Chàng cảm thấy hoàn toàn cô đơn giữa mấy trăm con người xa lạ.

Trong số mấy trăm con người đó, chàng chỉ biết duy nhất một người – đó là chú rể, bạn học cũ của chàng. Mà người bạn này cũng đã lâu lắm rồi chàng không gặp. Tuần trước, chàng đã hoàn toàn bất ngờ khi nhận được thiệp mời đi dự đám cưới này.

Chàng dõi mắt nhìn người bạn bấy giờ đang lướt cùng cô dâu trong một điệu valse êm dịu. Trông họ thật đẹp đôi và tràn trề hạnh phúc. Chàng trai của chúng ta không khỏi bất giác thầm ghen tị với bạn mình và cũng bất giác ước ao rằng nay mai đây mình cũng được hạnh phúc tràn trề như vậy. Chàng thầm nghĩ: “Tại sao thế nhỉ, tất cả mọi người đều lấy vợ lấy chồng, sinh con đẻ cái, xây dựng tổ ấm, vậy mà ta không thể giữ được mối quan hệ với cô bạn gái sau mấy tháng quen nhau?”. Cần biết rằng không phải chàng trai của chúng ta quá kém cỏi trong khả năng tìm bạn gái. Vấn đề ở chỗ chàng cần tìm người phụ nữ duy nhất mà chàng có thể cùng chung sống trọn đời, vâng, chính là chàng cần tìm “một nửa của đời mình”.

Đôi lúc ý nghĩ đó dường như bóp nghẹt tim chàng. Chàng hình dung rằng dường như ở chàng có điều gì đó không ổn, vì vậy mà chàng không thể giữ được mối quan hệ lâu dài, bền vững với những người bạn gái mà trước đó chàng đã nhấm nháp “trao trái tim mình”. Đôi khi chàng lại cho rằng mình không may mắn. Bạn bè bảo rằng con người ta ai cũng có số, mà cái số chàng nó thế. Tình yêu, cũng như những chuyện khác liên quan đến con người, đều do lá số tử vi quy định. Có thể một lúc nào đó, tình yêu sẽ đến, mà cũng có thể là không bao giờ...

Cách đây hai năm, có một lần chàng tưởng rằng chàng đã có một tình yêu đích thực. Nhưng rồi mối tình

ấy chỉ kéo dài không quá ba tháng. Mỗi tình tan vỡ khiến chàng suy sụp hoàn toàn, suốt mấy tuần liền không ăn, không ngủ, vật vờ như cái bóng. Sau lần ấy, chàng quyết định không để cho ai có thể làm cho chàng bị tổn thương như thế nữa.

Chàng ngồi đó, đưa mắt quan sát những đôi khác trong tiệc cưới. Nhiều đôi đang dìu nhau trên sàn nhảy, một số đôi khác ngồi yên lặng bên nhau, tay trong tay, mắt nhìn đắm đuối. Cũng có nhiều đôi chuyện trò vui vẻ. Thế rồi chàng kết luận rằng cứ độc thân như chàng là hay hơn cả. Rốt cuộc thì có được bao nhiêu đôi trong số đó bền vững được cho tới khi “răng long đầu bạc”? Và bao nhiêu đôi sẽ chia tay nhau sau đây vài ngày, vài tháng, vài năm? Hẳn là nhiều lắm! Nghĩ vậy, chàng trai của chúng ta càng thấy rằng cứ sống độc thân là có lý nhất, chẳng bao giờ phải đau khổ vì những cuộc chia tay không mong muốn. Chủ nghĩa độc thân muôn năm! Muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, không lệ thuộc bất cứ ai và bất cứ thứ gì.

Đắc ý với suy nghĩ đó, chàng đưa mắt quan sát khắp phòng tiệc và bỗng nhận ra không hẳn là mình có lý – chàng nhìn thấy trên sàn nhảy một đôi vợ chồng đã cao tuổi mà vẫn bên nhau tràn đầy hạnh phúc. Niềm hạnh phúc của họ toát ra từ đầu mày cuối mắt, từ những cử chỉ dịu dàng âu yếm, từ bước đi lả lướt trong điệu nhạc êm đềm. Bất giác chàng ước gì mình cũng sẽ được hạnh phúc như đôi vợ chồng già nọ.

Cuộc gặp lạ kỳ

– Bạn đi dự tiệc cưới chỉ một mình thôi sao?

Chàng trai quay lại, nhìn thấy một người đàn ông cao tuổi có dáng vẻ của một người phương Đông và chàng đoán đó là một Hoa kiều. Người này vóc dáng thấp nhỏ, tóc đã bạc nhiều, ở đỉnh đầu hơi lộ ra một mảng hói, nhưng đôi mắt nâu thì luôn rực sáng. Khi ông ta mỉm cười, đôi mắt lại càng thêm sáng. Cũng giống như đa số đàn ông trong phòng tiệc, ông mặc áo smoking đen, sơmi trắng có cài nơ trên cổ.

– Vâng, chỉ một mình thôi ạ – chàng trai mỉm cười đáp lại.

– Tôi cũng chỉ có một mình. Tôi có thể ngồi xuống đây với bạn được chứ?

– Vâng, bác cứ tự nhiên ạ.

– Một đám cưới tuyệt vời, đúng không nào? – ông già người Hoa tấm tắc.

– Ai thích những loại tiệc tùng như thế này thì sẽ thấy nó tuyệt vời...

– Thế còn bạn? Bạn không thích tiệc cưới hay sao?

– Ở thời buổi ngày nay, những chuyện như thế rõ ràng chỉ là những màn hài kịch – chàng trai thờ dài và ngã mình vào lưng ghế.

– Bạn có thể nói rõ hơn không?

– Là chuyện hôn nhân ấy mà.

– Hôn nhân chỉ trở thành hài kịch khi người ta lấy nhau mà không hề yêu nhau – ông già người Hoa nói nhỏ.

– Bác nói về tình yêu ư? – chàng trai thốt lên – Tình yêu là cái gì cơ chứ? Người ta phải lòng nhau, yêu nhau rồi lạnh nhạt với nhau, rồi chia tay nhau. Lúc đầu, hai người mới yêu nhau tỏ ra cực kỳ thủy chung, thắm thiết, nhưng rồi đến một lúc nào đó họ cảm thấy không thể nào chịu đựng nhau được nữa. Tình yêu là thứ không đáng để cho người ta phải ngợi ca quá đáng. Cái gọi là tình yêu chỉ mang lại cho con người khổ đau, sầu hận mà thôi!

– Phỉ báng thì dễ thôi. Nhưng tôi cam đoan với bạn rằng trên đời này không có tội lỗi nào lớn hơn tội phỉ báng tình yêu.

Chàng trai quay ngoắt lại:

– Tại sao cơ?

– Hãy tin tôi đi – ông già nói – Vào cuối đời, bạn sẽ nghiệm ra rằng điều duy nhất có ý nghĩa trong đời bạn chính là một tình yêu mà trong đó bạn đã cho và đã nhận. Cái quý nhất mà bạn để lại cho thế giới này chính là tình yêu. Ngoài ra chẳng còn gì khác. Tôi từng biết nhiều người đã dễ dàng vượt qua vô vàn khó khăn trong cuộc sống và họ rất hạnh phúc, nhưng tôi chưa từng gặp một ai có thể vượt lên mọi thử thách của cuộc sống

mà không cần đến sự giúp sức của tình yêu. Thế mới biết, tình yêu là món quà vô giá của Thượng đế ban cho con người. Tình yêu mang lại ý nghĩa cho cuộc đời. Sống vì tình yêu thì thật là đáng sống!

– Điều đó chưa thật đáng tin lắm – chàng trai nói khẽ.

– Tại sao?

Chàng trai im lặng, suy nghĩ một lát rồi mới trả lời:

– Cháu cho rằng... Cháu nghĩ rằng chuyện yêu đương, phải lòng nhau, v.v., chỉ là những chuyện hoang đường, vớ vẩn. Ai cũng nói rằng một ngày đẹp trời nào đó, ta gặp được một người nào đó, rồi đem lòng yêu thương. Những chuyện như thế mấy khi xảy ra, mà có xảy ra thì liệu tình yêu có được bền, được vững?

– À, tôi hiểu rồi! – ông già gật gù – Tất nhiên là bạn nói đúng. Phải lòng, yêu đương... có thể chỉ là chuyện nhăng nhít, mây bay gió thoảng.

Chàng trai quay ngoắt lại.

– Khoan, bác vừa nói gì cơ? Hình như...

– Tình yêu không bao giờ tự đến với ta – ông già mỉm cười trả lời – Con người phải tạo ra tình yêu. Rất nhiều người nhầm rằng họ biết yêu. Nhiều người nghĩ rằng một hôm nào đó, dạo chơi trên phố, tình cờ gặp một người nào đó, bốn mắt lạng nhìn nhau, thế rồi tình yêu nổ đánh đùng như tiếng sét giữa trời quang! Có thể có điều đó, nhưng đó không phải là tình yêu đích thực.

– Thế thì điều đó là cái gì? – chàng trai nói hơi pha chút châm chọc.

– Đó là một trò tiêu khiển, có khi chỉ là trò tiêu khiển về mặt thể xác mà thôi, chứ tuyệt nhiên không phải là tình yêu. Dĩ nhiên, trong một số trường hợp, những thú tiêu khiển kiểu này cũng có thể phát triển lên thành tình yêu đích thực, nhưng tình yêu đích thực thì không chỉ có sự thỏa mãn thể xác. Khi ta yêu một người bằng một tình yêu chân chính, trước hết ta phải hiểu biết người đó, tôn trọng người đó. Phải quan tâm một cách chân thành đến cuộc đời người đó, cuộc sống người đó. Như thể một cái bánh vậy mà...

– Bác ngụ ý điều gì?

– Tôi muốn nói rằng chúng ta có thể biết cái bánh ngon hay dở, nếu chỉ nhìn thấy mà chưa ăn?

– Dĩ nhiên là phải cắn thử một miếng thì mới có thể biết bánh ngon hay dở chứ.

– Đúng thế! Để biết rõ phẩm chất cái bánh, không chỉ cần nhìn thấy hình thức bên ngoài mà còn phải thẩm định chất lượng bên trong. Bạn đồng ý với tôi chứ?

– Vâng.

– Thế thì đối với con người cũng thế. Không thể đánh giá đúng về một con người chỉ qua diện mạo, dáng vẻ bên ngoài của anh ta hay chị ta. Để thực sự yêu thương một con người, cần nhìn thấy con người đó từ bên trong, tức là cần hiểu được cá tính, tính cách, tâm tư, tình cảm, tinh thần và tâm hồn người đó. Có những thứ ta không thể cảm nhận bằng ánh mắt mà phải cảm nhận bằng con tim. Đó mới là Tình yêu đích thực. Biết bao đôi lứa có được tình yêu bền vững! Điều đó không phải do sự tình cờ hay may mắn. Tình yêu của họ không tự tìm đến một cách ngẫu nhiên mà được vun đắp từng giờ, từng phút, năm này qua năm khác, cho đến khi các chủ thể nhắm mắt xuôi tay.

– Nhưng phải vun đắp như thế nào?

– Khi tôi còn là một anh con trai mới lớn, mẹ tôi đã dạy tôi một nguyên tắc vàng cho tình yêu – giọng ông già chùng xuống như nhớ về một thời xa xăm – Bà nói: “Có gì đâu con, nếu con muốn được yêu, trước hết con phải yêu”. Mỗi một con người đều có cái mà tôi tạm gọi là “năng lực yêu”, tức là biết yêu và được yêu, biết xây dựng một tình yêu trong cuộc đời mình. Vì thế, thật đáng buồn cho những ai sống mà không yêu và không được yêu. Họ đã đánh mất cái “năng lực” quý báu đó của mình.

– Bác nói gì vậy? – Chàng trai thốt lên – Lẽ nào có ai đó sống mà không yêu thương bất cứ ai và không được bất cứ ai yêu thương?

– Có! – Ông già nhìn thẳng vào mắt chàng trai – Có những kẻ hèn nhát thà không yêu để tránh khổ đau mất mát nếu tình yêu tan vỡ.

Khi nghe những lời này, chàng trai cảm thấy cổ họng mình khô đắng và máu dồn lên khiến mặt chàng đỏ lựng. Những lời này như mũi dao xoáy trúng tim đen của chàng. Chàng mất hẳn sự tự tin trước một người có thể đọc chính xác những suy nghĩ thầm kín nhất của chàng.

– Tôi cam đoan với bạn – ông già tiếp tục – rằng tình yêu là món quà dành cho tất cả mọi người, không trừ một ai. Nhưng ở đây cần có một sự lựa chọn.

Ông già hất hàm về phía một đôi ngời cách đó mấy bàn, đang tranh cãi điều gì đó rất căng.

– Bạn thấy đấy. Trước mắt bạn là một thí dụ tuyệt vời. Hai con người đó đang tìm mọi cách giành phần thắng trong tranh luận mà không phải trong tình yêu.

Trong cuộc đời có vô vàn điều mà con người phải lựa chọn. Chúng ta đứng trong một cuộc tranh luận hay làm sao để người đang tranh luận với mình yêu thương mình hơn; tha thứ hay trả thù; sống cô độc hay hòa đồng với xã hội, vân vân và vân vân. Những người không biết yêu thương tự xác định hoàn cảnh sống cho mình một cách có ý thức hoặc thậm chí không ý thức.

– Con người tự xác định điều kiện cuộc sống cho mình ư? – chàng trai hỏi lại.

– Dĩ nhiên! Dù bạn đang ở trong giai đoạn nào của cuộc đời, điều kiện cuộc sống của bạn như thế nào cũng đều do bạn định đoạt lấy. Bạn cô đơn hay không cô đơn, bạn hạnh phúc hay không hạnh phúc,... tất cả đều do bạn đã lựa chọn cho mình một cuộc sống như thế. Và cũng chỉ có bạn mới có thể thay đổi sự lựa chọn đó. Nhiều người lầm tưởng rằng cuộc đời họ sẽ có tình yêu nếu họ tìm được tình yêu ở một người nào đó. Nghĩa là tình yêu sẽ đến khi họ tìm được “nửa kia của đời mình”. Không bao giờ con người tìm được tình yêu ở người khác nếu không bắt đầu tìm nó từ ngay chính bản thân mình. Chúng ta sẽ nhận được từ cuộc đời những gì ta đã trao cho đời. Không phải mối quan hệ mang lại cho ta tình yêu mà chính chúng ta phải đưa tình yêu vào trong mối quan hệ. Điều đó giải thích rằng tại sao mỗi một con người đều có thể yêu và được yêu, và mỗi một con người, dù hoàn cảnh cuộc đời của anh ta có như thế nào đi nữa thì vẫn có thể xây dựng được một mối tình chân chính.

– Có thể thế – chàng trai nói – Nhưng có lẽ cũng cần có một chút may mắn mới gặp được một người thích hợp để trao tình yêu của mình, đúng không ạ? Làm sao biết được ai là người như thế?

– Sự may mắn ở đây không đóng bất cứ vai trò nào, nghĩa là nó chẳng có ý nghĩa gì trong trường hợp này.

– Thôi được, có thể không phải là sự may mắn, mà là số phận chẳng?

Ông già mỉm cười:

– Số phận có thể chìa bàn tay ra cứu giúp, nhưng chính chủ thể con người cần phải tự thể hiện đúng vai trò của mình. Chẳng hạn, bạn không thể gặp gỡ bất cứ ai nếu bạn cứ ngồi thu lu trong một góc khuất như thế này. Đừng để điều đó xảy ra, bạn phải đứng dậy, đi về phía đám đông, hòa mình vào đó, bắt chuyện với ai đó, đúng không nào?

– Mọi chuyện không phải lúc nào cũng đơn giản như thế – chàng trai phản đối.

– Không ai nói rằng mọi chuyện đều đơn giản – ông già trả lời – Nhưng nếu bạn muốn có tình yêu, bạn phải dẹp tất cả những điều e ngại, lo ngại của mình và nắm bắt mọi cơ hội mà cuộc sống đưa lại cho bạn.

– Những cơ hội nào cơ? – chàng trai hỏi.

– Ở Trung Quốc có một câu chuyện dân gian như sau. Một người đàn ông nọ, một hôm được một vị thần đến nhà báo cho biết rằng, có những chuyện lớn lao đang chờ anh ta ở phía trước: anh ta sẽ rất giàu có, làm đến chức quan rất to và lấy được một người vợ tuyệt trần. Người đó rất mừng và chờ đợi những điều ấy xảy ra. Nhưng chờ đợi cả đời mà chẳng phép màu nào xảy ra cả, cuối cùng người đó chết trong cô đơn và nghèo khó. Khi lên đến thiên đàng, người đó gặp lại vị thần ngày nọ, bèn trách: “Ngài hứa với tôi nào là của cải chất chồng, nào chức cao bổng trọng, nào vợ đẹp con

khôn, tôi chờ đợi cả đời mà có thấy gì đâu”. Vị thần trả lời: “Ta không hứa với người như thế mà chỉ hứa về cơ hội có được những điều đó. Thế nhưng người đã để mất tất cả những cơ hội đó”. Người đàn ông nọ rất lấy làm thất vọng: “Tôi không hiểu ý ngài muốn nói gì”. Vị thần nói: “Người có nhớ có lần có một chuyện làm ăn sinh lợi nhưng người chần chừ không dám làm vì sợ nếu thất bại thì bị thua to lỗ nặng?”. Người đàn ông gật đầu. “Chính vì người không dám làm nên có một người khác không sợ mạo hiểm đã bắt tay thực hiện thương vụ đó và về sau trở thành bậc đại phú hàng đầu trong nước”. Người đàn ông chỉ biết thở dài. “Còn nữa – vị thần nói tiếp – Người có nhớ lần động đất kinh hoàng khiến biết bao nhà cửa bị sụp đổ và biết bao người chết hoặc bị kẹt trong đồng đổ nát? Nhà của người không bị đổ nhưng người không dám đi cứu những người khác vì sợ quân hôi của sẽ phá cửa nhà người vào nhà lấy cắp đồ đạc. Thế là người cứ ngồi ở nhà, mặc cho mọi người đi cứu nạn”. Người đàn ông đỏ mặt xấu hổ vì hành động hèn nhát của mình. Vị thần nói tiếp: “Một người đàn ông khác, cũng như người, nhà không bị đổ, nhưng ông ta hăng hái đi cứu nạn và đã cứu được hàng mấy trăm người. Nhà của ông ta quả là bị bọn hôi của xông vào vét sạch của cải. Nhưng nhà vua biết được chuyện ông ta quên mình cứu người trong hoạn nạn nên đã vời ông ta vào triều, phong cho chức quan to, lương cao bổng hậu”. Người đàn ông cúi đầu tiếc nuối. “Người còn nhớ người đàn bà tuyệt thế giai nhân mà người ưa thích? Nhưng người đã không dám ngỏ lời vì sợ bị từ chối thì bẽ mặt. Người ấy về sau lấy người hàng xóm của người, anh ta chẳng hơn gì người, thậm chí còn kém người ở vài điểm. Họ đã có với nhau những

đưa con thông minh, xinh đẹp. Gia đình họ luôn đầy ắp tiếng cười...”. Khi vị thần nói đến đây, người đàn ông nọ bật khóc. Phải thôi, ông ta đã bỏ qua những cơ hội ngàn vàng. Hàng ngày, cuộc sống quanh chúng ta đưa lại cho chúng ta biết bao nhiêu cơ hội, trong đó có cả cơ hội tình yêu, nhưng chúng ta, cũng giống như người đàn ông trong câu chuyện ngụ ngôn nọ, đã không đủ can đảm để nắm bắt chúng. Có thể nói, đa số chúng ta đều hèn nhát.

– Hèn nhát? – chàng trai ngạc nhiên.

– Đúng thế, hèn nhát. Hèn nhát do sợ hãi. Chúng ta không dám tỏ tình với người mà mình yêu vì sợ bị từ chối. Chúng ta không dám bộc lộ tình cảm của mình vì sợ bị đối tượng chê cười. Chúng ta không dám dang hiến vì sợ chỉ mất đi mà không nhận lại được gì.

Chàng trai nhớ lại những lần chỉ vì sợ bị phản ứng mà không dám tỏ tình với những cô gái mà chàng yêu mến. Chàng thở dài, tiếc nuối những cơ hội đã trôi qua vĩnh viễn.

– Tuy nhiên! – ông già nói tiếp – chúng ta có những điểm lợi thế hơn người đàn ông trong câu chuyện mà tôi vừa kể.

– Những điểm nào? – chàng trai hỏi lại.

– Người đàn ông ấy đã chầu trời, còn chúng ta thì vẫn còn đang sống. Chúng ta có thể làm lại tất cả từ đầu, không bao giờ là muộn, trừ khi đã chết. Chúng ta vẫn còn có thể học cách nắm bắt cơ hội, thậm chí có thể tạo ra cơ hội cho chính mình.

Chàng trai cảm thấy rất nhiều điều mà ông già này nói liên quan trực tiếp đến chàng. Trước đây, chàng

luôn cho rằng tình yêu nói chung và một mối tình cụ thể nói riêng chỉ là sự đối ngẫu hay ít ra là sự sắp đặt của duyên số. Có thể gặp được người mình yêu, có thể không. Tình cờ gặp một cô gái nào đó, cảm thấy thích cô ta, rồi thương, rồi nhớ, rồi mê, hay nói cách khác là phải lòng. Thế là yêu! Ít nhất tình yêu theo chàng là như thế. Nhưng từ khi nghe những lời của ông già Tàu không quen biết, quan niệm trước đây của chàng về tình yêu dường như đã lung lay.

Ông già đứng dậy.

– Không thể xây dựng một mối quan hệ yêu đương chân chính nếu chưa học được cách yêu thương. Khi bạn thật sự yêu thương, tình yêu khắc đến.

– Bác tin rằng mỗi người đều có thể học được cách yêu thương chân chính ư? – chàng trai vội hỏi.

– Tất nhiên – ông già mỉm cười – Yêu là một trạng thái tinh thần, tình cảm vô cùng tự nhiên trong cuộc sống. Bất kể điều kiện cuộc sống như thế nào, bất kể hoàn cảnh đời sống như thế nào, mỗi chúng ta đều có quyền yêu và được yêu, được đắm mình trong niềm hạnh phúc của tình yêu chân chính. Nhưng cần phải biết được một vài điều bí mật...

– Điều bí mật gì cơ? – chàng trai thốt lên.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính.

– Những điều bí mật về tình yêu chân chính? – chàng trai vẫn chưa hết ngạc nhiên – Những điều đó là gì?

– Những điều bí mật của tình yêu đã được các nhà thông thái cổ xưa đúc kết và truyền đạt lại cho con người từ hàng nghìn năm nay. Đó là 10 nguyên tắc vàng mà nhờ chúng, con người không chỉ có được một

tình yêu đơn thuần mà còn có một tình yêu mãnh liệt và bất diệt. Tình yêu đó đi theo con người suốt cả cuộc đời. Thậm chí, sau khi con người chết đi, tình yêu đó vẫn tồn tại vĩnh viễn, thể hiện qua thơ, ca, nhạc, họa hoặc qua hình ảnh của những thế hệ kế tiếp.

– Bác có đùa không khi nói rằng con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn?

– Không, tôi không đùa tí nào. Tôi khẳng định: con người có thể tìm được tình yêu mãnh liệt và trường tồn.

– Tại sao bác tin chắc vào điều đó?

– Khi tôi vỗ hai bàn tay vào nhau, chúng phát ra tiếng động. Đúng không nào? Khi tôi dùng một lực tương đối lớn đẩy cái bàn này, nó bị di chuyển đi một quãng. Có những quy luật của Đấng Tạo hóa chi phối tất cả mọi chuyện trên đời này, từ những con sóng trên đại dương hay sự chuyển động của Mặt trời trong vũ trụ. Tất cả mọi sự mọi vật đều tuân theo những quy luật ấy, chính xác đến từng chi tiết. Các nhà bác học đã phát hiện ra rất nhiều quy luật trong số những quy luật ấy của tự nhiên, chẳng hạn trong các lĩnh vực hóa học, cơ học, vật lý học, quang học, sinh học, vân vân. Có thể kể ra đây định luật vạn vật hấp dẫn, định luật bảo toàn năng lượng, định luật tiến hóa, và nhiều, rất nhiều những thí dụ như thế. Nhưng bên cạnh đó còn có những quy luật liên quan trực tiếp đến bản chất của con người như sức khỏe, tinh thần, tình cảm, và đặc biệt còn có quy luật của tình yêu.

– Quy luật của tình yêu? – Chàng trai thốt lên kinh ngạc – Bác nói rằng có quy luật ấy, sao không ai biết gì về nó? Sao không có sách vở, tài liệu khoa học nào đề cập đến nó?

– Bởi vì chúng ta thường đi lạc đường trong cuộc sống. Chúng ta thường xao lãng, thất vọng, thậm chí tuyệt vọng, chúng ta cần phải được nhắc nhở. Nếu cuộc đời không có tình yêu thì thế gian này chỉ là một nơi chốn tối tăm, lạnh lẽo. Có tình yêu, cuộc sống hóa thiên đường! Một nhà văn từng viết: “Có một vương quốc của sự sống và có một vương quốc của cái chết. Chiếc cầu nối hai vương quốc ấy chính là tình yêu”. Hãy tìm hiểu những bí ẩn của tình yêu, rồi bạn sẽ thấy ý nghĩa của cuộc đời và sẽ thấy không chỉ cuộc đời bạn thay đổi mà cả thế giới này cũng thay đổi.

– Bằng cách nào? – Chàng trai tỏ ra thú vị.

Ông già không nói gì, chỉ mỉm cười và đưa cho chàng trai một mảnh giấy. Chàng trai xem kỹ mảnh giấy nhưng chẳng thấy gì ngoài 10 cái tên và 10 số điện thoại kèm theo. Chàng lật mảnh giấy, hy vọng sẽ tìm thấy điều gì đó hơn thế nữa. Nhưng mặt sau của tờ giấy hoàn toàn không có một chữ nào.

– Điều này có nghĩa là gì? – Chàng trai hỏi và ngược mắt lên, nhưng ông già người Hoa đã không còn ở đấy nữa.

Chàng trai đứng dậy nhìn khắp phòng nhưng chẳng thấy ông già đâu. Thậm chí chàng đứng hẳn lên ghé để nhìn cho được xa hơn, nhưng cũng vẫn không thấy ông ta. Chàng ngồi xuống, chờ đợi, hy vọng ông già sẽ quay lại và giải thích một vài điều gì đó về mẫu giấy này. Nhưng từ lúc đó cho đến khi tàn tiệc, ông già vẫn không xuất hiện.

Khi chào cô dâu chú rể để ra về, chàng hỏi họ về ông già người Hoa bí ẩn nọ. Nhưng cả cô dâu, chú rể lẫn những người thân của họ không ai biết gì cả và còn

cho biết rằng trong danh sách khách mời không hề có ai là người Hoa. Bây giờ chàng trai nghĩ rằng có thể ông già người Hoa này là nhân viên phục vụ của nhà hàng. Khi ra cổng, chàng hỏi người phụ trách bộ phận phục vụ về một nhân viên người Hoa đã đứng tuổi, nhưng người này cho biết là trong số nhân viên phục vụ nói riêng và nhân viên nhà hàng nói chung không có ai có hình dạng như thế và ở độ tuổi như thế cả. Chàng trai của chúng ta rất lấy làm lạ. Chàng băn khoăn tự hỏi, ông ta là ai? Ông ta từ đâu đến? Những bí quyết tình yêu mà ông ta nói đến là gì?

Nhìn lại mẫu giấy trong tay, bất chợt chàng hiểu rằng những gì chàng muốn biết hẳn đang ẩn giấu trong 10 cái tên và 10 số điện thoại này.

Bí mật thứ nhất

SỨC MẠNH CỦA Ý NIỆM

Ngày hôm sau, chàng trai của chúng ta quyết định gọi điện thoại cho những người có tên trong danh sách. Chàng hơi bực mình và cảm thấy rất ngại ngùng khi phải gọi điện cho những người không quen biết để hỏi về cái gọi là “những bí mật của Tình yêu”. Nhưng điều khiến chàng ngạc nhiên là tất cả những người này đều nắm rõ vấn đề, cứ như thể họ là người trong cuộc, và biết rõ ngay từ đầu là chàng cần tìm hiểu chuyện gì. Chàng nhã nhặn xin họ mỗi người một cuộc hẹn gặp mặt, tuần tự rải đều trong khoảng thời gian một tháng.

Sau khi hẹn, chàng bắt đầu hồi hộp chờ đợi từng cuộc gặp. Người chàng hẹn gặp đầu tiên là tiến sĩ Hugo Pachia, nguyên là giáo sư xã hội học, nay đã nghỉ hưu. Trong giới học thuật, tiến sĩ Pachia khá nổi tiếng nhờ những phát biểu thẳng thắn của mình về bản chất các mối quan hệ của con người như tình yêu, tình bạn, tình đồng nghiệp, v.v. Những sách ông viết về đề tài này bán rất chạy; ông cũng thường trả lời phỏng vấn về lĩnh vực tâm lý trên đài phát thanh, truyền hình. Tư tưởng xuyên suốt trong các tác phẩm và các công trình

ngiên cứu khoa học của tiến sĩ Pachia là con người ta do chạy theo các tiến bộ khoa học và kinh tế mà đánh mất cái quan trọng nhất, quý giá nhất là tinh thần, tình cảm. Ông thường trích dẫn câu cách ngôn sau đây của người da đỏ:

Khi cái cây cuối cùng bị đốn

Khi dòng suối cuối cùng bị cạn

Khi con cá cuối cùng bị bắt

Chỉ khi đó con người mới biết rằng đồng tiền không ăn được.

Tiến sĩ Pachia khoảng 65 tuổi, là người cởi mở, dễ mến. Ông có đôi vai khá rộng, tóc để dài, lốm đốm bạc, khuôn mặt hiền lành và khá trẻ trung, khiến người ta có thể nhầm rằng ông chỉ khoảng 50 tuổi. Ông đón chàng trai của chúng ta với vòng tay rộng mở rồi sau đó là một cái ôm thật chặt, như thể gặp lại người bạn thân xa cách đã lâu ngày. Chàng trai hơi lúng túng. Chàng chưa quen với kiểu giao tiếp như thế, nhất là đối với một người hoàn toàn xa lạ. Ngay cả đối với người thân của mình, chàng cũng chưa bao giờ ôm chàng như thế. Theo chàng, để thể hiện tình cảm nồng ấm, chỉ cần giới hạn trong một cái bắt tay thật chặt là đủ.

– Bạn mới vừa gặp ông ta hôm qua ư, ông già người Hoa ấy mà? – Tiến sĩ Pachia hồ hởi nói trong khi mời khách ngồi – Bạn thấy ông ta sống thế nào?

– Rất tuyệt! – chàng trai trả lời và ngồi xuống – Nhưng tôi hoàn toàn không biết ông ta là ai, ông ta từ đâu tới.

– Tôi cũng không biết gì hơn bạn. Tôi chỉ gặp ông ta một lần, khoảng hơn ba chục năm trước đây. Nhưng chính nhờ lần gặp ấy mà tôi đã thay đổi hoàn toàn mọi quan niệm về cách giảng dạy và cuộc sống của mình. Tôi gặp ông ta sau khi bắt đầu nhận chân giảng dạy ở trường đại học được ít lâu. Bảy giờ tôi được phân công hướng dẫn 6 nhóm sinh viên năm thứ năm. Sau ba tháng của học kỳ đầu, tôi bỗng nhận thấy có một nữ sinh viên ở một nhóm nọ biến đi đâu mất. Đó là một cô gái dễ thương, vui tính và hoạt bát. Cô bé rất thông minh, trong mỗi bài làm của cô đều thể hiện một tư duy khác thường, thậm chí tinh tế đến bất ngờ. Cô bé vắng mặt liên tiếp trong hai tuần liền. Tôi hỏi các sinh viên trong nhóm xem tại sao cô bé vắng mặt. Nhưng thật ngạc nhiên, chẳng ai trong nhóm biết gì về cô sinh viên nọ. Thậm chí những người ngồi kế bên cô cũng không biết tên cô là gì. Và điều khiến tôi lấy làm lạ là chẳng một ai trong nhóm tỏ ra quan tâm đến việc cô ta vắng mặt hay có mặt trên lớp. Cuối buổi học hôm đó tôi đi đến phòng giáo vụ hỏi xem cô sinh viên nọ vì lý do gì mà không đến lớp suốt hai tuần nay. Ông trưởng phòng giáo vụ nói nhỏ: “Xin lỗi, chúng tôi tưởng là giáo sư đã biết rồi nên không thông báo”. Rồi ông ta đưa tôi vào phòng riêng, đóng cửa lại và nói bằng một giọng khá buồn: “Cách đây hai tuần, cô bé ấy đã tự tử bằng cách nhảy từ tầng 9 xuống đất”. Tôi bàng hoàng sững sốt. Trời như quay cuồng trên đầu, đất như chao đảo dưới chân. Tôi lặng đi không nói được lời nào. Tôi bước ra ngoài và ngồi xuống chiếc ghế băng ở sảnh, tự vấn tại sao một cô gái trẻ đẹp, tương lai phơi phới như thế lại tự kết liễu cuộc đời mình một cách tàn nhẫn như vậy. Tôi ngồi như thế rất lâu và không để ý thấy ông đã ngồi xuống bên cạnh mình.

– Ai cơ? – Chàng trai ngạc nhiên hỏi.

– Ông già người Hoa ấy chứ còn ai nữa – tiến sĩ Pachia trả lời – Ông ấy hỏi chuyện gì khiến tôi bồn thần như thế và tôi kể lại câu chuyện về cô sinh viên nọ cho ông nghe. Nghe xong, ông ngồi im một lúc rồi nói những điều mà tôi không bao giờ quên được: “Giáo sư biết không, chúng ta chỉ dạy bọn trẻ cách đọc, cách viết, cách cộng trừ nhân chia, các công thức toán học, lý học, hóa học, các sự kiện lịch sử, các tầng địa chất – những thứ mà chúng ta cho là cái nền cơ bản để tạo nên tòa lâu đài học vấn, tạo nên một con người. Nhưng cái sai lầm của chúng ta là ngoài những thứ cần thiết nói trên, chúng ta không dạy cho lớp trẻ biết yêu!”. Tôi nghe điều đó như sét nổ bên tai. Xưa nay tôi vẫn linh cảm điều đó nhưng không hề, hay không thể, thể hiện ra bằng lời. Tôi và ông già người Hoa nói chuyện với nhau rất lâu về tình yêu, về cuộc sống và chính từ ông, lần đầu tiên tôi được nghe nói về những bí mật của tình yêu – 10 nguyên tắc mà theo đó chúng ta có thể mang lại tình yêu cho cuộc đời mình và cuộc đời người khác.

– Nghĩa là giáo sư khẳng định rằng những điều bí mật ấy thực sự giúp ích cho chúng ta? – chàng trai cắt lời.

– Chính thế. Những nguyên tắc đó đã giúp tôi. Và tôi cũng có hàng trăm thậm chí hàng nghìn sinh viên dám khẳng định rằng những nguyên tắc đó đã thực sự giúp ích cho họ.

– Nếu thật sự những nguyên tắc ấy có ích và nếu việc tuân thủ những nguyên tắc ấy đơn giản và dễ dàng như vậy, tại sao hầu như không ai biết đến chúng và sử dụng chúng?

– Câu hỏi của bạn đi rất đúng vào trọng tâm vấn đề – tiến sĩ Hugo Pachia vui vẻ nói – Tận trong sâu thẳm lòng mình, mỗi con người đều có nhu cầu về tình yêu, song chúng ta lại thường quên mất điều đó. Chúng ta thường lạc bước sang những địa hạt khác. Chẳng hạn, chúng ta thường đặt ra và theo đuổi những mục tiêu khác trong cuộc đời như tiền tài, danh vọng, địa vị, quyền lực... Chúng ta chỉ ham muốn nghỉ ngơi, giải trí, thỏa mãn những nhu cầu của cơ thể như ăn ngon, mặc đẹp, thậm chí cả nhu cầu về tình dục, và thế là chúng ta bỏ qua điều quan trọng nhất trong cuộc đời. Trong cuộc đời, thử hỏi có điều gì quan trọng hơn tình yêu?

Chàng trai của chúng ta lấy sổ tay ra và bắt đầu ghi chép. Tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Trước khi chia tay, ông già người Hoa trao cho tôi một mẫu giấy trong đó có ghi tên họ và số điện thoại của 10 người. Trong khoảng một tháng sau đó, tôi lần lượt gặp gỡ với những người này. Họ đã dạy tôi những phương pháp sống rất thực tế, đơn giản nhưng thấm đẫm tình thương yêu. Những phương pháp đó giúp con người kết tạo được tình yêu bền vững, sâu đậm, trường tồn. Cả 10 bí quyết của tình yêu đều quan trọng như nhau, nhưng đối với riêng tôi, sức mạnh của ý niệm tác động đến cuộc đời tôi nhiều hơn cả.

Sức mạnh của ý niệm ư? – chàng trai hỏi lại.

Vâng, sức mạnh của ý nghĩ, đó chính là một trong mười điều bí mật của tình yêu. Một điều rất đơn giản, nhưng là một chân lý: chúng ta suy nghĩ như thế nào thì chúng ta sẽ trở thành con người như thế ấy. Nếu bạn nghĩ về những điều ác độc, bạn sẽ bị ám ảnh bởi những điều đó và rồi tất có ngày bạn sẽ thực hiện những hành

vi độc ác. Ngược lại, nghĩ về điều vui tươi, bạn trở nên vui vẻ. Và bây giờ, hãy nghĩ nhiều về hạnh phúc. Hãy nghĩ thật nhiều về hạnh phúc, và chắc chắn bạn sẽ trở thành người hạnh phúc. Dĩ nhiên không phải chỉ cần suy nghĩ về hạnh phúc là hạnh phúc tự đến với bạn. Vấn đề ở chỗ, khi thường xuyên suy nghĩ về hạnh phúc, bạn sẽ dễ dàng nhận thấy cơ hội để nắm bắt lấy hạnh phúc dù cơ hội đó chỉ thoáng qua. Còn nếu không suy nghĩ về hạnh phúc thì dù cơ hội hạnh phúc có sờ sờ trước mắt bạn cũng không nhìn thấy nó. Trong số những người tôi gặp theo danh sách ông già người Hoa trao cho có một người là bác sĩ. Ông ta cho biết, giả sử có ba căn bệnh có cùng biểu hiện triệu chứng giống nhau thì người thầy thuốc phải biết hết cả ba và phải suy nghĩ đến cả ba căn bệnh ấy khi chẩn bệnh cho bệnh nhân. Nếu chỉ nghĩ đến bệnh X và bệnh Y mà không nghĩ đến bệnh Z, trong khi bệnh nhân thực sự mắc bệnh Z, thì mọi nỗ lực cứu chữa của thầy thuốc chỉ là công cốc. Nói thế để biết rằng sự suy nghĩ quan trọng đến nhường nào. Bạn thay đổi cách suy nghĩ tức là bạn thay đổi cuộc đời mình.

Chàng trai nhướng mày:

– Nói thì có vẻ dễ, nhưng việc thực hiện liệu có dễ thế không?

– Bạn nói đúng, chuyện ấy không phải dễ dàng. Chính vì thế mới có câu: “Người công thành thắng địch là vĩ đại, nhưng người chiến thắng bản thân còn vĩ đại hơn”. Chiến thắng bản thân rất khó, nhưng không phải là không thể. Chúng ta ai cũng lựa chọn suy nghĩ của mình, nhưng từ thuở ấu thơ, chúng ta đã được dạy suy nghĩ sai. Chúng ta được dạy bình phẩm, nhận định, đánh giá người khác và không chấp nhận một người

nào đó nếu người đó không giống mình về nhiều mặt. Trẻ nhỏ chẳng quan tâm đến sự khác biệt về màu da hay tín ngưỡng. Chúng chỉ nhìn thấy con người. Dù bạn thuộc màu da nào hay tín ngưỡng nào đi nữa, nếu bạn yêu thương một đứa trẻ, chắc chắn đứa trẻ đó yêu thương lại bạn – đó là một bản chất tự nhiên, một thuộc tính sơ khai của con người là yêu thương đồng loại. Vấn đề đáng quan ngại là ở chỗ, tình yêu thương của con trẻ dần dần được định hướng bởi cha mẹ.

– Giáo sư nói như thế là ngụ ý gì? – Chàng trai hỏi.

– Trong gia đình, cha mẹ giao tiếp với nhau và với con cái như thế nào, điều đó ảnh hưởng rất lớn đến quan niệm về tình yêu của trẻ sau này, khi chúng lớn lên. Chẳng hạn, nếu cha mẹ thường xuyên cãi cọ nhau và thường xuyên đánh mắng con cái thì chắc chắn lũ trẻ sẽ “thấm nhuần” cái “tư tưởng” cho rằng những chuyện ấy là cần thiết đối với những con người đang yêu thương nhau. Nghĩa là, theo suy nghĩ non nớt của chúng, bố mẹ cãi cọ nhau tức là đang rất yêu thương nhau, bố mẹ đánh con là yêu thương con, vì bố mẹ nào mà chẳng nói với các con rằng “Bố mẹ yêu thương nhau lắm”, “Bố mẹ yêu các con lắm”. Nhiều khi, một cách vô tình, chúng ta từ khi còn bé đã hình thành những khái niệm lệch lạc như thế về tình yêu. Cần phải thay đổi quan niệm và những nguyên tắc không đúng đắn về tình yêu.

– Nhưng làm sao có thể thay đổi được những tư duy đã hằn sâu trong đầu qua bao nhiêu năm tháng?

– Phải bắt đầu từ việc thay đổi hệ thống quan niệm của bản thân, có nghĩa là thay đổi cách suy nghĩ, với sự giúp sức của các khái niệm tích cực.

– Khái niệm tích cực là gì?

– Khái niệm tích cực là những điều mang lại cho bạn niềm vui, sự sáng khoái, lạc quan, bình an, hạnh phúc. Những điều ấy bạn có thể nói ra lời hoặc nghĩ thầm trong đầu, và nếu được lặp đi lặp lại nhiều lần thì chúng sẽ làm thay đổi cách suy nghĩ của bạn, thay đổi quan niệm của bạn về nhiều vấn đề, trong đó có cả tình yêu và hạnh phúc. Chẳng hạn nếu hiện nay bạn đang cho rằng bạn không thể tìm được một tình yêu bền vững, trường tồn và mãnh liệt thì bạn hãy bắt đầu với suy nghĩ sau đây: “Tôi sẽ tạo được một tình yêu mãnh liệt cho bản thân mình và cho người khác. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ dành trọn tình yêu thương cho bất cứ ai mà tôi gặp. Tôi dễ dàng xây dựng những mối quan hệ đầy ắp tình yêu thương. Tôi có đủ năng lực để thực hiện điều đó”. Và nếu bạn không tin rằng bạn sẽ gặp được một người yêu lý tưởng, một tình yêu lý tưởng, thì hãy trở đi trở lại với ý nghĩ sau đây: “Người yêu lý tưởng của tôi sẽ xuất hiện trong đời tôi đúng khi cần thiết và đúng nơi cần thiết”. Những suy nghĩ khẳng định như thế sẽ làm thay đổi cách tư duy và những khái niệm đã ăn sâu trong tiềm thức, mà chúng ta đã biết rằng tư duy xác định hành vi, hành vi làm nên tính cách, tính cách tạo ra số phận.

– Cần phải lặp đi lặp lại những khái niệm tích cực ấy bao nhiêu lần và trong bao nhiêu lâu để chúng có thể tác động đến cuộc sống của chúng ta? – chàng trai của chúng ta bắt đầu có vẻ tò mò.

– Càng nhiều càng tốt, càng lâu càng tốt. Nhiều người còn ghi những điều tự kỷ ám thị ấy lên những nơi dễ thấy nhất như trên bàn làm việc, trên cửa tủ lạnh, trên đầu giường ngủ... để luôn luôn nhìn thấy và đọc chúng.

Tối thiểu thì một ngày chúng ta cũng phải đọc chúng ba lần, khi vừa ngủ dậy, lúc ăn trưa và buổi tối trước khi đi ngủ.

– Như vậy, để thay đổi cách tư duy, chỉ cần đọc những điều tự kỷ ám thị ấy thôi ư?

– Không hoàn toàn như thế. Khi ta đọc những điều ấy (kể cả đọc to thành lời hay đọc thầm bằng mắt), chúng tác động theo chiều sâu, dần dần phá tan những khái niệm đã hình thành lâu ngày trong tiềm thức của chúng ta, bên cạnh đó chúng ta cũng cần tư duy một cách có ý thức rằng chúng ta cần có một tình yêu, chúng ta cần phải yêu một ai đó và phải thực hiện điều đó như thế nào. Điều đó là rất rõ ràng, nhưng theo kinh nghiệm của bản thân tôi, rất nhiều người không có sự quan tâm đáng kể đến nó. Như bạn chẳng hạn, bạn sẽ trả lời ra sao?

– Ừm... À...Biết nói thế nào nhỉ, yêu một người tức là... tức là phải biết quan tâm đến người đó, luôn ở bên cạnh người đó, và luôn sẵn sàng giúp đỡ nếu cần thiết.

– Tốt! – tiến sĩ Pachia khuyến khích – Nói cách khác, yêu một người là phải hành động vì mọi lợi ích của người đó. Nhưng liệu bạn có thể thể hiện được những điều ấy – quan tâm, săn sóc, giúp đỡ, vân vân – khi mà bạn chưa hề biết người ấy cần gì ở bạn?

– Không, chắc chắn là không.

– Như vậy có nghĩa là muốn yêu một ai đó, trước hết cần xác định xem người đó có những nhu cầu gì, mong muốn gì. Thời gian đầu, khi mới bắt đầu đi làm, tôi ngây thơ nghĩ rằng làm thầy giáo tức là làm công việc giảng dạy một môn học nào đó, như toán, lý, hóa, văn hay sử chẳng hạn. Nhưng dần dà tôi hiểu

rằng: *Làm thầy giáo không phải là giảng các môn học cho học trò mà chính là phải giảng cho học trò các môn học đó. Xin lưu ý là trật tự câu đã được đảo lộn, học trò đã được đổi thành đối tượng chính. Mỗi một học trò, hay trong trường hợp của tôi là mỗi một sinh viên, đều có một yêu cầu riêng, một năng lực và mức độ tiếp thu riêng. Người thầy giáo phải tính đến những yếu tố đó, nếu không học sinh sẽ buồn chán và thất vọng. Hoàn toàn có thể vận dụng dẫn chứng này vào cuộc sống. Muốn có một tình yêu chân chính, cần phải nắm rõ nhu cầu và năng lực của đối tượng. Để làm được điều đó, cần phải đặt mình vào vị thế của đối tượng, phải nhìn cuộc sống bằng con mắt của người đó. Thí dụ, rất nhiều người có cảm giác bị mắc vào một cái bẫy tình và than vãn rằng đối tượng của họ hoàn toàn không yêu họ. Nhưng nếu họ tự vấn: “Ta đã làm gì cho người mình yêu” thay vì “Tại sao cô ta (anh ta) không làm điều nọ điều kia cho ta”, thì chắc chắn đối tượng của họ sẽ cảm nhận được tình yêu từ phía họ và sẽ càng thêm yêu họ hơn.*

Ngừng một lát để chờ chàng trai ghi chép, tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Bạn thấy không, những suy nghĩ tràn đầy yêu thương sẽ dẫn đến những hành động tràn đầy yêu thương và tình yêu vì thế sẽ trở nên trường tồn, mãnh liệt.

– Vâng, nhưng dường như có một vấn đề cần được giải quyết. Tự bản thân ý niệm không thể tìm ra và kết tạo được tình yêu.

– Có thể bạn sẽ lấy làm ngạc nhiên, nhưng tôi xin cam đoan rằng ý niệm không chỉ giúp bạn tìm thấy tình yêu mà còn giúp bạn biết rõ hơn, hiểu rõ hơn người

phụ nữ mong ước của bạn, khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn.

– Thừa giáo sư, tôi chưa hiểu lắm – chàng trai rụt rè nói.

– Mỗi một người đều hy vọng sẽ tìm thấy cho mình một tình yêu lý tưởng, lâu dài, bền chặt, bạn đồng ý không nào?

Chàng trai gật đầu.

– Vậy người phụ nữ nào là người yêu lý tưởng để cùng chia sẻ tình yêu lý tưởng đó với bạn?

Chàng trai của chúng ta lúng túng:

– Thừa giáo sư, tôi không biết nữa. Vấn đề khúc mắc chưa giải quyết được của tôi nằm ở chỗ ấy đấy. Tôi chưa có người yêu, vâng tôi chưa có người yêu đích thực.

– Có đấy – tiến sĩ Pachia khẳng định – Tôi cam đoan là có. Chỉ có điều bạn chưa gặp được cô ta mà thôi. Vấn đề ở chỗ khi cô gái ấy xuất hiện trong cuộc đời bạn, bạn sẽ tìm hiểu cô ta như thế nào?

– Nhưng làm sao biết được người mà mình gặp sinh ra trên đời này là chỉ dành riêng cho mình? – Chàng trai lại rụt rè hỏi.

– Một phương pháp đáng tin cậy nhất mà tôi được biết, đó là trước khi gặp được người yêu lý tưởng của mình, phải xác định rõ người đó phải là người như thế nào. Và để thực hiện điều đó, cách duy nhất là suy nghĩ về những phẩm chất mà bạn cần có ở người đó.

– Giáo sư muốn nói đến những phẩm chất nào cơ? – Chàng trai lại hỏi.

– Phẩm chất về thể chất, về trí tuệ, về tâm hồn và về tình cảm. Chẳng hạn, bạn muốn có người yêu thanh mảnh hay đầy đặn, cô ta có chiều cao như thế nào, tóc dài hay tóc ngắn. Nếu các yếu tố ngoại hình đối với bạn là không quan trọng thì hãy xác định xem bạn muốn có người yêu làm nghề gì, cô ta có thú đam mê nào không, như sưu tập tem chẳng hạn. Ngoài ra, bạn cũng cần xác định xem người yêu lý tưởng của bạn có cần phải là người có nhu cầu cao về sinh lý hay không, hay chỉ cần vừa vừa là được. Nếu bạn ngại rằng người vợ quá thông minh thường hay tranh khôn với chồng thì phải đặt ngay mục tiêu chọn người có chỉ số IQ vừa phải thôi.

– Thừa giáo sư, quả thực tôi chưa nghĩ nhiều về những điều đó – chàng trai thật thà bộc bạch – Nhưng những điều ấy quan trọng lắm sao?

– Dĩ nhiên là vô cùng quan trọng – tiến sĩ Pachia khẳng định – Nếu bạn không biết mình muốn chung sống với một con người như thế nào thì bạn sẽ ứng xử ra sao khi người đó xuất hiện trong cuộc đời bạn?

– Cứ cho là tôi đã xác định trước mẫu người lý tưởng đi, nhưng khi một con người cụ thể xuất hiện, làm sao tôi biết được con người ấy phù hợp với hình mẫu của tôi chỉ sau vài lần gặp gỡ – chàng trai tỏ ra chưa thông suốt lắm.

– Có thể có những người mà người khác hiểu ngay chỉ sau vài lần gặp gỡ, nhưng tôi đồng ý với bạn là những người như thế không nhiều. Cũng có những người có thể hiểu được người khác sau vài lần gặp gỡ, và tương tự, số đó cũng không nhiều. Nhưng kể cả người có tài hiểu người khác một cách nhanh chóng thì tốt

nhất cũng nên phác họa trước bức chân dung của người yêu lý tưởng mà mình mong ước trước khi gặp được ý trung nhân. Nếu không có sự chuẩn bị trước về mặt tâm lý như thế thì khi gặp đối tượng, chúng ta rất dễ lạc sang địa hạt khác như chuyện thỏa mãn nhục dục, chơi bời, giải trí, bắt bớ cho có đôi có cặp đỡ cô đơn hay tệ hơn là phải chịu đựng một con người hoàn toàn khác xa với mẫu người lý tưởng của mình. Chẳng hạn, giả dụ, đối với bạn rất quan trọng rằng người bạn đời của bạn phải là người biết yêu thương loài vật. Bạn gặp một người nào đó mà bạn cảm thấy ưa thích từ cái nhìn đầu tiên. Rồi tiếng sét ái tình nổ đánh đùng khiến bạn ngất ngây, choáng váng. Thế nhưng chẳng bao lâu sau, bạn phải thất vọng tràn trề vì người yêu của bạn rất ghét các loài vật. Bạn tất sẽ nghiệm ra rằng dù cô ta là một người phụ nữ tuyệt vời nhưng vẫn không phải là người yêu lý tưởng của bạn, vì cô ấy có thể ném con mèo qua cửa sổ hay nện con cún yêu của bạn bằng cái chày giã tiêu.

Cần biết rằng tình yêu không bao giờ mù quáng, chỉ có nhục dục và nhu cầu sinh lý mới mù quáng mà thôi. Nếu bạn không tiên liệu những phẩm chất cần có ở người bạn đời lý tưởng thì sẽ đến lúc bạn bừng tỉnh rằng bạn đang sống với một người hoàn toàn không phù hợp với bạn. Ngược lại, nếu bạn đã phác thảo trước một bức chân dung tâm lý về người bạn đời lý tưởng, bạn sẽ dễ dàng đón nhận khi một người như thế xuất hiện.

– Nhưng thưa giáo sư, theo thiện nghĩ của tôi, bức chân dung người bạn đời lý tưởng cần phải được phác họa trong một cái khung nhất định, vì nếu ta tô vẽ nhiều quá e rằng không thực tế, vì trên đời này làm gì có những con người toàn mỹ?

Tiến sĩ Pachia mỉm cười:

– Trong chuyện này, chẳng có gì là không thực tế cả. Ở đây, bản chất của vấn đề là sức mạnh của ý niệm. Muốn tìm và gặp được người bạn đời lý tưởng, trước hết cần nghĩ rằng người đó đang sống cùng ta. Dĩ nhiên là một vài phẩm chất trong bức chân dung về người bạn đời lý tưởng có thể là không quan trọng lắm đối với bạn, nhưng việc phác thảo một bức chân dung như thế có thể giúp bạn nghiệm ra phẩm chất nào của người bạn đời lý tưởng là quan trọng và cần thiết nhất đối với bạn. Cũng giống như việc đi mua sắm trong siêu thị. Khi bạn bước vào siêu thị mà chưa biết mình phải mua gì, món hàng nào cần thiết nhất phải mua ngay bây giờ thì các bảng quảng cáo sẽ giúp bạn nhớ lại những nhu cầu cấp thiết của mình để bạn quyết định mua ngay món hàng đó. Chẳng hạn, trước đó bạn quên khuấy mất là đồng quần áo đang nằm yên trong máy giặt vì nhà đã hết bột giặt, một bảng quảng cáo về xà phòng có thể giúp bạn sức nhớ đến mớ đồ dơ ngay. So sánh hơi có phần khập khiễng, nhưng bức chân dung về người bạn đời lý tưởng cũng gần giống như bảng quảng cáo, giúp bạn nhận thấy mình cần gì ở người đó khi người đó xuất hiện. Ngoài ra, một bộ quần áo sạch sẽ thơm tho treo trên giá ở quầy bán quần áo cũng có thể giúp bạn nhớ tới đồng đồ dơ trong máy giặt ở nhà mình. Trong mối quan hệ với bạn tình cũng vậy, nếu bạn hoàn toàn chưa có sự chuẩn bị nào về tâm lý để biết bạn cần những phẩm chất nào ở người đó thì các hành vi về thể xác (như sinh hoạt tình dục chẳng hạn) sẽ giúp bạn ý thức về điều đó. Sau những cuộc mây mưa cuồng nhiệt, bạn thất vọng nghiệm ra rằng cô gái này không hề có lấy một phẩm chất nào mà bạn cho là cần thiết ở một

người bạn đời lý tưởng. Còn nếu bạn đã có ý thức trước về điều đó, khi gặp đối tượng, bạn có thể nhận ra ngay đó có phải là người mà bạn cần hay không và bạn sẽ không bị thất vọng sau khi bướm chán ong chê.

Chàng trai của chúng ta ghi chép điều gì đó vào sổ tay và tiến sĩ Pachia nói tiếp:

– Tình yêu và mối quan hệ giữa người với người nói chung không phải là cuộc chiến tay đôi. Tuy nhiên cả hai thứ này đều phải tạo dựng mới có. Cái đó theo tôi chính là bản chất của các bí quyết của tình yêu chân chính. Tất cả những bí quyết của tình yêu đều phản ánh những điều tối quan trọng mà con người phải tuân thủ để tạo dựng một mối tình.

– Và chọn cách suy nghĩ đúng cũng là một trong những điều quan trọng ấy? – Chàng trai rụt rè hỏi.

– Hoàn toàn chính xác. Để yêu và để được yêu, để tạo dựng mối tình bền chặt, để tìm được người bạn đời lý tưởng... tất cả đều phải bắt đầu từ sức mạnh của ý niệm.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta ngồi “kết sổ” những điều ghi chép được từ cuộc nói chuyện với tiến sĩ Pachia. Kết quả như sau;

Điều bí mật đầu tiên của tình yêu là Sức mạnh của Ý niệm.

Tình yêu bắt nguồn từ suy nghĩ của con người.

Chúng ta suy nghĩ ra sao thì sẽ trở thành con người như thế. Những suy nghĩ dạt dào yêu thương sẽ tạo ra một cuộc sống chan chứa thương yêu và một mối tình vững bền, mãnh liệt.

Những khái niệm tích cực sẽ giúp chúng ta thay đổi cái nhìn và những suy nghĩ của chúng ta về bản thân mình cũng như người khác.

Nếu yêu một người nào đó, trước hết phải biết được nhu cầu tình cảm và những mong ước, mong muốn của người đó.

Những ý niệm về người bạn đời lý tưởng sẽ giúp chúng ta ứng xử tốt hơn khi người đó xuất hiện trong cuộc đời chúng ta.

Chàng trai bắt đầu suy nghĩ và hình dung về người bạn đời lý tưởng của mình trong tương lai. Chàng mừng tượng ra vóc dáng, dung nhan của nàng, tính cách, tâm lý của nàng, nàng thích gì và không thích gì, cách nhìn đời của nàng ra sao. Khi chàng nhắm mắt lại, một hình ảnh hiện ra cực kỳ rõ nét: nàng thấp hơn chàng một chút, có khuôn mặt khả ái, mái tóc hạt dẻ chấm vai, đôi mắt xanh tựa ngọc và nụ cười rạng rỡ. Nàng tốt bụng, rộng lượng và rất tự tin. Nàng thông minh nhưng không quá khô khan, nghiêm khắc. Nàng dịu dàng, từ tốn. Nàng rất thương yêu súc vật, quan tâm đến môi trường và hài lòng với những niềm vui nho nhỏ như đi dạo chơi trên cánh đồng bằng xe đạp, ngồi hơ tay bên bếp lửa mùa đông.

Chàng trai ghi tất cả những điều đó vào một tờ giấy rồi đọc lại lần nữa. Đọc xong, chàng lẩm bẩm:

– Giá gì... ờ..., giá gì ta gặp được người như thế này...

Rồi chàng cẩn thận gấp tờ giấy lại và đặt lên giá sách.

Bí mật thứ hai

SỨC MẠNH CỦA SỰ TÔN TRỌNG

Người thứ hai trong danh sách là nữ tiến sĩ Millie Hopkins. Tiến sĩ Hopkins là giáo sư tâm lý học ở trường đại học của thành phố mà chàng trai đang sống. Bà là người phụ nữ đầu tiên được phong hàm giáo sư ở trường đại học này. Bà rất nổi tiếng nhờ khả năng giảng dạy của mình, được bạn bè, đồng nghiệp và sinh viên rất yêu mến, kính trọng.

Căn cứ vào giọng nói khi bà nhận điện thoại, chàng trai hiểu rằng bà rất vui khi chàng gọi điện đến cho bà. Bà bảo chẳng có gì phải ngại cả, ngay ngày mai họ có thể gặp nhau vào lúc 5 giờ chiều trong phòng làm việc của bà ở trường Đại học.

Mặc dù đã ngoài 50 tuổi, nhưng tiến sĩ Hopkins vẫn còn nhanh nhẹn, năng nổ như một cô sinh viên đầy nhiệt huyết. Giọng bà sôi nổi hẳn lên khi chàng trai nhắc đến ông già người Hoa bí ẩn.

– Tôi gặp ông ấy cách đây khoảng hai chục năm gì đó – bà nói với chàng trai – Khi đó, tôi còn là một cô gái lang thang đói rách và nghiện ma túy.

Chàng trai há hốc mồm kinh ngạc, lát sau chàng mới lắp bắp hỏi:

– Hình như giáo sư đùa thì phải, có đúng thế không ạ?

– Không hề đùa chút nào – tiến sĩ Hopkins nói một cách thẳng thắn – Người ta đã không biết bao nhiêu lần phải đưa tôi vào bệnh viện cấp cứu vì đã tiêm chích quá liều. Sau đó thì tôi lại trở lại với đường phố và lại tiêm chích để rồi phải vào bệnh viện, cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần. Thế rồi lần nọ, tỉnh lại trên giường bệnh sau một lần phải súc ruột để tẩy chất độc, tôi thấy có một thầy thuốc người Hoa đang ngồi bên giường, nắm tay tôi, an ủi tôi nhiều điều. Ông nói chuyện với tôi bằng một vẻ chân thành như một người bạn cực kỳ thân thiết. Ông quan tâm thực sự đến số phận của tôi, ông là người đầu tiên thực sự tôn trọng nhân cách của tôi. Lần đầu tiên tôi được một người trong thế – giới – những – người – lành – mạnh chuyện trò một cách ngang vai ngang vế. Chính vì thế tôi không bao giờ quên được ông già người Hoa ấy.

Chúng tôi nói chuyện rất lâu. Tôi kể cho ông nghe những điều mà trước đây tôi chưa từng kể cho bất cứ ai – về gia đình mình, về tuổi thơ của mình, về những tháng ngày lang thang trên đường phố. Tôi kể tất tần tật những gì có trong đầu tôi lúc đó. Và bạn có tưởng tượng được không, sau khi kể xong, tôi cảm thấy mình nhẹ nhõm hẳn. Mọi bệnh tật, đau đớn dường như tan biến hết. Ông nói rằng ông có những người bạn có thể giúp đỡ tôi nhiều lắm. Ông đưa cho tôi tên họ và số điện thoại của những người đó. Tôi đã gặp gỡ, tiếp xúc với họ. Và ơn Chúa, qua những cuộc tiếp xúc đó, họ đã chỉ cho tôi thấy cần phải làm lại cuộc đời như thế nào.

– Bà muốn nói là họ đã chỉ cho bà thấy những điều bí mật của Tình yêu chân chính? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Đúng thế. Tôi đã nhận ra lý do cơ bản tại sao cho đến lúc đó trong cuộc đời tôi không hề có tình yêu. Tôi đã không yêu chính bản thân mình. Từ đó, tôi nghiệm ra rằng, đối với tôi, quan trọng nhất là điều bí ẩn thứ hai của tình yêu – đó là Sức mạnh của sự tôn trọng. Quả thực, trước đó, tôi chưa từng tôn trọng ai và chưa từng tôn trọng bất cứ điều gì. Mà nếu con người không biết tôn trọng thì không bao giờ biết yêu là gì. Để yêu một người nào đó hay điều gì đó, trước hết phải tôn trọng người đó hay điều đó. Và điều đầu tiên hết là phải biết tôn trọng chính bản thân mình. Nếu không tôn trọng bản thân mình thì không thể yêu quý bản thân mình, mà đã không thể yêu quý bản thân mình thì làm sao có thể yêu người khác?

Chàng trai bắt đầu giở sổ tay ra ghi chép. Tiến sĩ Hopkins dừng một lát rồi tiếp tục:

– Vấn đề nhức nhối nhất của tôi lúc đó là tôi không yêu quý và tôn trọng chính bản thân mình.

– Tại sao như thế?

– Tôi cho rằng nguồn gốc (của điều đó) nằm ở tuổi thơ không mấy may mắn của tôi – Tiến sĩ Hopkins giải thích – Tôi là đứa trẻ sinh ngoài giá thú, hay nói thẳng ra là một đứa con hoang. Khi tôi lên ba tuổi, mẹ tôi mới chính thức lấy chồng. Mẹ tôi luôn lấy làm xấu hổ vì tôi và ông bố dượng thì không hiểu vì lý do gì mà rất căm ghét tôi. Tôi còn nhớ, năm tôi lên 6 tuổi, một lần mẹ tôi đang ôm các em tôi, tôi chạy đến để cũng được mẹ ôm, vậy mà tôi chỉ nhận được một cú đẩy mạnh vào lưng

khiến tôi ngã nhào ra sàn nhà. Tôi không bao giờ quên được gương mặt của bố dượng tôi lúc đó đang đứng lừng lững trên đầu tôi. Ông ta nói rằng: “Mày làm gì có mẹ! Mày là một đứa con hoang!”.

– Lúc đó mẹ của bà nói sao? – Chàng trai tò mò hỏi. Và chàng không thể tin vào những điều mình nghe thấy từ miệng tiến sĩ Hopkins:

– Mẹ tôi không hề nói gì, như thể những lời ông bố dượng của tôi nói ra là chân lý bất di bất dịch. Bà ta tiếp tục bận bịu với những đứa con của bà ta với ông bố dượng của tôi, làm như không hề có tôi trên cõi đời này. Quả thực, đến bây giờ, tôi vẫn rất khó hình dung là có những bậc cha mẹ lại có thể lạnh lùng, tàn nhẫn đến như vậy. Nhưng tôi biết rằng có những người mà mẹ tôi và bố dượng tôi làm cho tàn hại khôn khổ còn hơn cả đối với tôi. Không thể nói rằng tôi bị đánh đập thường xuyên, nhưng phải nói là tôi rất thiếu tình thương yêu, sự quan tâm chăm sóc. Nói thẳng ra, tôi chẳng bao giờ được mẹ và bố dượng để ý tới, họ ngày càng xa lánh tôi.

Tôi cảm thấy tôi là một đứa trẻ không đáng để được thương yêu, là một đứa trẻ bị hắt hủi, một đứa trẻ bỏ đi. Anh bạn biết đấy, đó là một vấn đề phổ biến trong xã hội chúng ta ngày nay. Rất nhiều người không biết tôn trọng bản thân mình. Họ xấu hổ vì ngoại hình, vì giọng nói, vì năng lực, v. v. của bản thân mình và cuối cùng là đánh mất sự tự trọng. Họ cảm thấy mình luôn thua chị kém em.

Cảm nhận được điều đó, tôi thấy rằng trước hết mình phải tự tôn trọng mình, tự yêu thương bản thân mình trước khi được ai đó yêu thương, tôn trọng.

– Nhưng giáo sư đã học được cách tự tôn trọng bản thân mình như thế nào? – chàng trai hỏi – Tôi nghĩ rằng điều đó hoàn toàn không dễ dàng.

Tiến sĩ Millie Hopkins mỉm cười:

– Anh bạn nói đúng, đó là điều không dễ dàng, nhưng không phải là điều không thể thực hiện. Cần phải học cách cảm nhận bản thân, để nhìn nhận bản thân, không phụ thuộc vào việc người khác đánh giá về bạn như thế nào. Cần phải học cách tiếp cận vấn đề như thế này: mỗi người đều có một chỗ đứng trên mặt đất này. Mỗi một con người trong số chúng ta là một cá thể đơn nhất, duy nhất, không lặp lại. Bạn phải hiểu rằng chưa hề từng có một cá nhân nào giống hệt như bạn và sẽ không bao giờ có một cá nhân nào như thế cả. Chỉ vì một điều như thế thôi, bất cứ ai, dù đàn ông hay đàn bà, dù da đen hay da vàng, da trắng, dù giàu hay nghèo, cũng đều xứng đáng được tôn trọng. Đạo Phật đã có lời răn: “Cứu một mạng người, phúc bằng hà sa”; đạo Do Thái cũng có một câu cách ngôn tương tự: “Cứu một người là cứu cả loài người”. Điều đó có nghĩa rằng mỗi con người là một tài sản vô giá, dù con người đó là ai, có màu da như thế nào, thuộc chính kiến gì, tôn giáo nào... – mỗi một con người đều có quyền được sống.

– Về lý thuyết là như vậy và điều đó khó ai có thể chối cãi, song trên thực tế thì dường như không phải mọi chuyện đều như thế – chàng trai của chúng ta rụt rè nói.

– Tất nhiên rồi, điều đó không đúng trong mọi trường hợp, nhưng không có nghĩa những chuyện tôi nói là sai. Vả lại, nếu tôi có thể làm được điều gì đó có nghĩa

là mọi người khác đều có thể làm được. Chỉ cần tìm được một nét nào đó để có thể tôn trọng bản thân mình và tôn trọng người khác.

– Bà muốn nói điều gì cơ? – chàng trai hỏi.

– Bạn biết đấy, bộ não của chúng ta là một bộ máy diệu kỳ; ngay cả với những tiến bộ khoa học kỹ thuật hiện đại của ngày hôm nay, chúng ta cũng chỉ mới biết được một phần rất nhỏ trong những khả năng to lớn của bộ não con người. Một trong những khả năng kỳ diệu của não người là tìm ra lời giải đáp cho bất cứ câu hỏi nào, bất cứ vấn đề gì – dù sai hay đúng nhưng vẫn là một lời giải đáp. Như vậy, chẳng hạn, nếu bạn đặt ra cho mình câu hỏi rằng bạn có tôn trọng và yêu thương bản thân mình hay không, não bạn tức khắc đưa ra câu trả lời. Thực ra thì ông già người Hoa đã đưa ra cho tôi câu hỏi đó. Lúc đầu tôi trả lời rằng tôi chẳng tôn trọng và chẳng yêu quý gì bản thân mình. Nghe thế, ông ta nói: “Tôi biết vậy, nhưng nếu có một cái gì đó, một điều gì đó, dù là rất nhỏ nhặt, để bạn tôn trọng và yêu quý bản thân mình, thì cái đó, điều đó là gì?”. Tôi suy nghĩ một lúc, và trong đầu tôi xuất hiện một vài điều. Tôi nhớ lại rằng đã có thời tôi từng là một cô bé thông minh, thời đi học tôi thường đứng nhất nhì lớp. Tôi cũng nhớ lại rằng dù tôi sống trong một hoàn cảnh cực kỳ khó khăn nhưng chưa hề trộm cắp hay lừa dối gì ai. Thế rồi bất chợt tôi nhận ra là tôi bắt đầu nhìn nhận về bản thân mình trên một góc độ khác.

Chàng trai của chúng ta ghi nhanh điều gì đó vào sổ tay rồi ngược nhìn tiến sĩ Hopkin. Bà nói tiếp:

– Thế rồi tôi tự hỏi mình: điều gì đã khiến tôi tự tôn trọng và yêu quý bản thân mình? Tôi cứ tự hỏi và tự tìm

câu trả lời. Không ngờ đó chính là một phương pháp xây dựng và phát triển sự tôn trọng bản thân. Trong bất cứ trường hợp nào thì điều đó cũng đã giúp tôi rất nhiều. Mà một khi nó đã giúp được tôi thì nó cũng có thể giúp được những người khác. Chính vì thế, khi bạn tự hỏi là điều gì đã khiến bạn phải tôn trọng bản thân mình, chính bộ não của bạn sẽ đưa ra câu trả lời cho bạn.

– Nhưng nếu không có câu trả lời nào cả thì sao?

– Bao giờ cũng có, thậm chí đôi khi có thể có nhiều câu trả lời một lúc. Chẳng hạn, bạn tôn trọng mình vì bạn là một người trung thực, thật thà, thẳng thắn; hoặc giả vì bạn là người có nghề nghiệp làm ăn đàng hoàng chứ chẳng ăn bám gì ai, hoặc giả vì bạn là người biết giữ gìn sức khỏe, luyện tập thể dục thể thao đều đặn. Thế nào bạn cũng sẽ tìm được một lý do chính đáng nào đó để tôn trọng bản thân mình, dù đó là điều lớn lao hay nhỏ nhất. Cũng sẽ rất bổ ích khi bạn tự đặt câu hỏi là tại sao bạn lại tôn trọng người này hay người khác, đặc biệt là những người mà bạn cảm thấy không ưa thích, thậm chí rất ghét.

– Tại sao lại thế? – Chàng trai của chúng ta hỏi.

– Bởi lúc đó, tâm trí bạn tập trung vào những điểm mà khiến cho bạn tôn trọng người đó chứ không phải vào những điểm khiến cho bạn không ưa người đó. Khi đó, bạn sẽ học được cách yêu thương, sẽ cảm thấy nên đối xử với những người đó bằng tình yêu thương chân thực.

– “Với tình yêu thương chân thực” là ngụ ý gì?

– Nghĩa là trong cách cư xử với họ cần có sự độ lượng, tốt bụng và sự quan tâm đúng mực. Trong cuộc sống, chúng ta vẫn thường chứng kiến một số người

cư xử với người khác như thể với đồ hạ đẳng. Thật bất công. Tất cả chúng ta, không trừ một ai, đều là sản phẩm của đấng Tạo hóa, và tất cả chúng ta đều được đúc ra theo đúng khuôn mẫu của Ngài. Tuy nhiên, một sai lầm đáng trách nhất mà con người ta có thể phạm phải trong đời là đánh giá thấp một con người cụ thể nào đó. Mỗi một con người đều có đủ năng lực làm thay đổi thế giới và trên thực tế anh ta cũng đang góp phần làm thay đổi thế giới. Khi chúng ta biết tôn trọng giá trị thực của một con người, có nghĩa là chúng ta bắt đầu có sự giao tiếp tâm linh với con người đó. Tôi còn nhớ như in, khi tôi còn sống lang thang bụi đời, lần nọ tôi ngủ vạ vật đâu đó ngoài đường phố, đang ngủ ngon tôi bỗng giật mình choàng tỉnh và nhận ra là một viên cảnh sát đang “tè” vào mặt tôi, một cách cố tình hằn hoi.

– Cái gì cơ? – Chàng trai của chúng ta kêu lên kinh ngạc – Sao anh ta lại có thể làm điều đó cơ chứ?

– Tại vì đối với những kẻ vô gia cư như tôi, anh ta chỉ cảm thấy sự khinh bỉ mà thôi, ngoài ra không có một thứ tình cảm hay cảm xúc nào khác – Tiến sĩ Hopkins điềm nhiên đáp – Quả thực, anh ta không có bất cứ một cảm xúc nào đối với tôi, như đối với một con người. Tôi nhớ mãi cái cảnh anh ta vừa cười hô hố vừa tia vòi nước tiểu nóng ấm vào mặt tôi, lúc bấy giờ đang nằm dưới đất. Đối với anh ta thì đó là một trò đùa vô thưởng vô phạt mà thôi. Đến giờ thì tôi đã thực sự nhận chân ra một điều rằng mọi vấn đề phức tạp lớn nhỏ nảy sinh trên trái đất này, trong thế giới này, là do chúng ta – những sinh vật được gọi là con người – đã đánh mất đức tính tôn trọng – tôn trọng bản thân, tôn trọng người khác và tôn trọng cuộc sống. Kết quả là chúng ta không

còn có tình yêu. Trên bình diện thế giới, kết cục ấy được thể hiện rất rõ: dù chúng ta là da trắng hay da màu, người Ả Rập hay Do Thái, Phật tử hay tín đồ đạo Hồi, người theo đạo Tin lành hay Thiên Chúa, nếu biết tôn trọng chủ kiến và chính kiến của nhau thì chúng ta sẽ biết thương yêu nhau, và như vậy làm gì còn có chiến tranh, xung đột, hận thù! Khi bạn chiêm nghiệm được giá trị thực của bản thân, bạn sẽ hiểu được, nhìn nhận đúng giá trị của người khác và tôn trọng họ. Và khi bạn tôn trọng ai thì bạn sẽ bắt đầu yêu thương người đó. Tôi xin lấy thí dụ trường hợp bản thân mình: chỉ khi tôi học được cách tôn trọng và yêu thương bản thân, tôi mới bắt đầu cảm thấy thoải mái, dễ chịu khi tiếp xúc với người khác. Hóa ra, khi tôi tìm kiếm ở người khác những yếu tố xứng đáng với sự tôn trọng của tôi thì cái nhìn của tôi về họ cũng thay đổi và tôi cảm thấy mối quan hệ của tôi với họ trở nên dễ dàng hơn, thân thiết hơn, thậm chí chứa đầy một tình yêu thương chân thực.

Chàng trai nở một nụ cười và lại hí hoáy ghi chép. Nụ cười của chàng là nụ cười mãn nguyện, vì bây giờ chàng dường như đã ngộ ra rằng mọi chuyện chỉ đơn giản, dễ dàng đến thế thôi mà trước đây chàng không hề biết để vận dụng vào việc vun đắp một mối tình và duy trì mối quan hệ yêu đương chân chính.

– Nhưng xin bà làm ơn cho biết, làm thế nào mà bà đã trở thành một giáo sư tiến sĩ sau những năm tháng bụi đời sống vạ vật ngoài đường phố? – Chàng trai của chúng ta rụt rè hỏi.

Tiến sĩ Hopkins mỉm cười.

– Trong số những người trong danh sách mà ông già người Hoa trao cho tôi có một nữ tu sĩ. Bà ấy là một con

người tuyệt vời; bà đã làm tất cả để giúp đỡ tôi. Bà đưa tôi ra khỏi cuộc sống lang thang đường phố, bố trí cho tôi một chỗ ở trong tu viện của bà. Chúng tôi thỏa thuận với nhau là tôi ở đó và tôi phải thực hiện một số công việc như nấu ăn, chăm sóc vườn hoa và dọn dẹp nhà cửa. Tôi đã cố gắng làm tốt mọi việc trong khả năng của mình và bù lại, mọi người trong tu viện cũng coi tôi như một maxơ ngay từ khi tôi mới bắt đầu hiện diện ở đó. Tôi trở thành một thành viên của đại gia đình các nữ tu sĩ. Họ không bao giờ coi tôi là một con đàn bà bê tha nát rượu đáng khinh bỉ. Đối với họ, tôi là một người chị em đáng thương, cần được giúp đỡ và họ đã giúp đỡ tôi trong mọi mặt của cuộc sống, cả vật chất lẫn tinh thần. Đối với tôi, đó là một sự trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ, lần đầu tiên tôi được cảm thấy mình vẫn còn là người có ích cho ai đó. Vị nữ tu cứu tinh của tôi khuyên tôi nên tiếp tục học hành. Bà nói rằng tôi rất thông minh sáng dạ và tôi cần phải phát huy trí thông minh của mình trên con đường học vấn. Trước đó chưa một ai động viên khuyến khích tôi như thế cả. Tôi theo học lớp buổi tối. Mọi người trong tu viện cùng ủng hộ, cổ vũ tôi. Thế là sau bảy năm miệt mài đèn sách, tôi đã giật được tám bằng cử nhân hạng ưu. Năm sau, tôi thi đậu vào cao học và ba năm sau đó nữa thì lấy bằng tiến sĩ. Đó là một ngày tuyệt vời và đáng nhớ nhất trong đời tôi. Tất cả các nữ tu trong tu viện đều đến dự lễ nhận bằng tiến sĩ của tôi. Tôi nhớ mãi cái phút giây long trọng đó, khi vị chánh chủ khảo xưng tên tôi và tôi run run bước lên bục để nhận tám bằng cao quý. Tôi nhớ như in, khi tám bằng được trao vào tay tôi, tôi lập tức xoay bề mặt của nó về hướng những người rất đổi yêu thương đang dõi mắt về phía tôi từ bên dưới. Hơn

hai mươi nữ tu tươi cười rạng rỡ, vỗ tay rào rào. Khi từ trên bục bước xuống theo các bậc tam cấp để về chỗ, bỗng tôi nhìn thấy ở xa xa, trong một góc hơi khuất, có một người đang giơ hai tay cao hơn đầu vỗ tay thật mạnh như để nhiệt liệt chúc mừng tôi. Tôi nhận ra đó là ông già người Hoa đạo nọ. Trên khuôn mặt ông lấp lánh một nụ cười rạng rỡ.

Tối hôm đó, chàng trai của chúng ta lại chìm vào bản tổng kết những gì thu hoạch được sau buổi đàm đạo với tiến sĩ Hopkins.

Điều bí mật thứ hai của Tình yêu chân chính là Sức mạnh của lòng tôn trọng.

Để yêu một người nào đó, trước hết phải biết tôn trọng người đó. Nhưng trước đó cần phải biết tôn trọng bản thân mình.

Để có được sự tôn trọng bản thân, trước hết cần tự hỏi mình: “Ta tôn trọng bản thân ta vì điều gì?”.

Để có được sự tôn trọng đối với người khác, trước hết cũng phải tự hỏi bản thân: “Ta tôn trọng điều gì ở họ?”.

Bí mật thứ ba

SỨC MẠNH CỦA SỰ DANG HIẾN

*Đ*ối với Geraldina William, hành trình đến với tình yêu và hạnh phúc bắt đầu từ khi cô vừa lọt lòng mẹ với một thân hình dị dạng: cô không có chân và thiếu mất một cánh tay. Cánh tay còn lại cũng không nguyên vẹn – nó ngắn một cách không bình thường. Cô là một trong những nạn nhân của loại thuốc an thần Talydomid mà vào thập niên 1960 các thầy thuốc thường chỉ định cho những phụ nữ có thai. Khi đang mang thai cô, trong một lần bị khó ỏ, mẹ cô được bác sĩ kê đơn cho mua loại thuốc này về uống và hậu quả như chúng ta đã thấy. Hầu hết những phụ nữ dùng thuốc Talymoid đều sinh quái thai hoặc nếu may mắn lắm thì con họ cũng bị dị tật nhẹ.

Chàng trai của chúng ta cảm thấy rất lúng túng khi William ngồi trên xe lăn chìa bàn tay dị tật ra để bắt tay anh trong buổi gặp mặt theo cuộc hẹn – cô là nhân vật thứ ba trong bản danh sách của ông già người Hoa.

– Tôi rất vui mừng khi nhận được cuộc điện thoại của bạn – William tươi cười nói, không để ý đến vẻ

lúng túng của chàng trai, rồi lặn xe đi trước để đưa khách vào nhà – Kể từ ngày tôi gặp ông già người Hoa đến nay đã được chục năm có lẽ, nhưng tôi vẫn nhớ như in ngày ấy, như thể mới hôm qua đây thôi.

William ra hiệu mời khách ngồi xuống ghế bành rồi lặn xe đến trước mặt chàng trai.

– Tôi gặp ông ấy vào một chiều mùa hè trong công viên. Hôm ấy nhà trường có một buổi lễ hội, tôi không tham gia mà lặn xe ra công viên gần đó ngồi nhìn mặt trời sắp lặn và chợt nghĩ trên đời này, ngoài cha mẹ tôi có lẽ chẳng ai có thể yêu thương một cô gái tật nguyền như tôi. Phải thôi, làm sao có một chàng trai nào đó có thể mời tôi nhảy trong lễ hội khiêu vũ cơ chứ. Và thế là tôi bật khóc.

Bỗng tôi nghe có giọng đàn ông hỏi tôi rằng mọi chuyện của tôi ổn cả chứ? Tôi ngược mắt lên và nhìn thấy ông, vâng, ông già người Hoa ấy. Ông đưa cho tôi một chiếc khăn mùi soa sạch còn thơm mùi vải mới để tôi lau nước mắt và nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế băng bên cạnh xe lặn của tôi. Ông đặt rất khẽ bàn tay lên cánh tay tật nguyền của tôi và hỏi:

“Tôi có thể giúp gì cho cô được không?”.

“Không ai có thể giúp gì cháu được” – Tôi lắp bắp trả lời.

“Tại sao thế?”.

“Vì không có bất cứ ai có thể giải quyết được vấn đề của cháu”.

“Người Trung Hoa chúng tôi có câu: Trong cái rủi bao giờ cũng có cái may – Ông già chậm rãi nói – Vâng,

đó chính là sự đa dạng, phong phú của cuộc sống – cuộc sống muôn màu”.

“Nhưng cháu biết chắc chắn trong cái rủi của cháu không có may mắn chút may mắn nào để có thể làm cho cuộc sống của cháu trở nên đa dạng, phong phú. Cuộc sống của cháu chỉ có một màu – một màu ảm đạm mà thôi”.

“Tôi có một người bạn, một con người tuyệt vời – ông già người Hoa tiếp tục nói bằng một giọng đều đều – Cách đây 10 năm, khi đang chạy xe gắn máy trên xa lộ, vừa qua một khúc cua ngoặt, trước mặt anh ấy bỗng xuất hiện một chiếc xe tải đang chạy ngược chiều. Cú đập phanh đột ngột khiến chiếc xe máy lật nghiêng, cả anh lẫn chiếc xe cùng trượt dài trên đường, lướt ngang qua bên hông xe tải. Bình xăng xe máy bật nắp, tia lửa do ma sát giữa các chi tiết kim loại với mặt đường đã tạo nên đám cháy lớn, trùm lấy anh. Ba ngày sau, anh ấy tỉnh dậy trong bệnh viện, toàn thân bỏng rát – anh bị bỏng độ III khắp 70% bề mặt cơ thể. Khuôn mặt bị biến dạng hoàn toàn, hai bàn tay bị cháy đến tận xương, tay chân bị rút gân, co quắp. Dù được cứu sống nhưng do chấn thương cột sống nên anh ấy cũng bị bán thân bất toại – một nửa thân mình từ thắt lưng trở xuống hoàn toàn không thể điều khiển được.

Nhưng anh bạn của tôi có một nghị lực phi thường. Anh quyết không chịu đầu hàng số phận. Kể cả sau khi người bạn đời bao năm đầu ấp tay gối bỏ đi vì “không thể sống với một kẻ dị dạng như ác quỷ”, anh ấy vẫn lặng lẽ vật lộn với cuộc sống, và thật không ngờ, chỉ sau một thời gian không lâu đã trở thành triệu phú. Vâng, một con người “dị dạng như ác quỷ”, hai bàn tay trụ lủi không còn một ngón tay nào, chỉ có

thể di chuyển bằng xe lăn, mà vẫn có thể trở thành triệu phú!

Anh bạn của tôi bị tai nạn làm cho biến dạng đến mức dị kỳ, không ai có thể tượng tượng ra một sinh thể nào quái kỳ hơn thế. Không ai hình dung nổi anh ta có thể sống được một cách bình thường chứ đừng nói đến chuyện có thể tìm được cho mình một mối tình chân chính. Những người quen biết anh ai cũng nghĩ anh sẽ căm hận cuộc đời, oán trách số phận, chán chường cuộc sống. Quả thực trong suy nghĩ của mọi người, anh ta còn gì đáng để sống nữa cơ chứ! Nhưng bạn biết không, tất cả mọi người đều lầm to: anh ấy không hề căm hận, không hề chán chường, oán trách. Anh ấy luôn giữ cho tâm hồn mình như vốn có trước đây. Anh ấy ước mơ những điều mà sau khi cân nhắc, tính toán kỹ lưỡng, anh nghĩ rằng có thể thực hiện được và bắt tay thực hiện những ước mơ ấy. Bạn tôi bắt đầu kinh doanh, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn, tích tiểu thành đại. Dĩ nhiên trong quá trình hoạt động kinh doanh của anh, anh đã nhận được những sự trợ giúp của nhiều người – những người thương mến và thông cảm cho hoàn cảnh của anh. Dù sao thì sự trợ giúp của người ngoài và một vài lần may mắn nào đó chỉ là yếu tố phụ, anh thành công chủ yếu bằng những nỗ lực của chính bản thân mình. Nhưng vượt trên tất cả chính là việc anh đã gặp được một người phụ nữ lý tưởng của đời mình và người phụ nữ ấy cũng nhận thấy ở anh một người đàn ông lý tưởng. Cuối cùng, họ đã trở thành một đôi vợ chồng lý tưởng!”.

Tôi bất giác đặt câu hỏi với ông già người Hoa: “Lẽ nào trên đời này quả thực lại có thể có được một con người như thế?”.

“Đúng, quả thật là có một con người như thế! – ông già người Hoa nói – Bởi vì quan niệm sống của anh ấy rất đơn giản và đúng đắn: con người ta không bao giờ cần phải chết; con người ta cần phải sống. Cái chết là do ông Trời định đoạt. Giả dụ có phải lựa chọn giữa sự sống và cái chết thì chắc chắn con người chọn sự sống trong 99,99... phần trăm trường hợp”.

“Lúc đó, tôi hỏi ngay ông già người Hoa rằng làm sao người bạn của ông có thể tìm được tình yêu chân chính cho mình. Và ông trả lời cực kỳ đơn giản là mọi chuyện diễn ra như một tất yếu của cuộc đời: Cũng như mọi người thôi, vì anh ấy có được một trong những điều bí mật của tình yêu chân chính.

“Bấy giờ, qua ông già người Hoa, tôi mới biết được những điều bí mật của thần tình ái, những điều bí mật mà, theo lời của ông, mỗi người trong cuộc đời đều có thể tìm được cho mình không chỉ một tình yêu đơn thuần mà còn là một tình yêu với đầy đủ mọi phương diện cần thiết – mãnh liệt, nồng nàn, say đắm”.

– Điều này nghe có vẻ khó tin được đó là sự thật” – chàng trai rụt rè nói.

– Lúc đầu tôi cũng nghĩ thế. Nhưng rồi những điều bí mật ấy đã thực sự giúp ích cho tôi trong cuộc sống. Theo kinh nghiệm của bản thân, tôi nghĩ những điều bí mật ấy cũng có thể giúp ích cho bất kỳ ai cần đến. Một trong những điều bí mật ấy đã tác động rất mạnh giúp làm thay đổi cuộc sống của tôi – đó là sức mạnh của sự dâng hiến.

– Sự dâng hiến? – Chàng trai của chúng ta hỏi, không giấu được vẻ tò mò.

– Vàng, dâng hiến. Đối với tôi, đó là điều quan trọng nhất trong những điều bí mật của tình yêu. Gọi là điều bí mật, nhưng thực ra nó lại cực kỳ đơn giản: muốn có được tình yêu, trước hết bạn phải dâng hiến tình yêu. Và khi bạn dâng hiến càng nhiều, bạn cũng sẽ nhận lại được càng nhiều.

– Tôi chưa thực sự hiểu hết những điều chị nói – chàng trai rụt rè nói – Chị có thể đưa ra dẫn chứng không?.

– Tất nhiên là được. Thế này nhé: khi bạn mỉm cười với ai đó, điều gì sẽ xảy ra nào?”.

– Người đó sẽ mỉm cười lại với tôi.

– Tương tự, nếu bạn lừa dối một ai đó, ắt có lúc người đó sẽ lừa dối lại bạn. Một lời nói tốt lành, một món quà, một cuộc điện thoại thăm hỏi, một bức thư vắn an... tóm lại là bất cứ điều gì chứng tỏ sự quan tâm của bạn đối với người khác rồi cuộc cũng sẽ mang lại những điều tốt đẹp cho chính bản thân bạn.

– Nhưng không phải ai cũng đáp trả bằng đúng những gì tôi dâng hiến, có phải thế không ạ?.

– Có thể không phải là tất cả, nhưng tôi dám chắc là tuyệt đại đa số. Vả lại, tình yêu trở lại với bạn không nhất thiết từ đúng người mà bạn đã dâng hiến nó. Nhưng tình yêu là thế: một khi bạn dâng hiến thì chắc chắn bạn sẽ nhận lại được rất hậu.

Và một điều quan trọng cần nhớ: khác với tiền bạc, vật chất, nguồn tình cảm của con người là vô hạn, chúng ta có dâng hiến đi bao nhiêu cũng không bao giờ hết. Tiền bạc, vật chất, nếu bạn cho đi thì chúng không còn với bạn nữa, nhưng tình cảm, tình yêu, bạn càng cho đi, chúng lại càng đầy lên trong bạn. Điều tôi sắp nói ra

đây có vẻ như nghịch lý, nhưng lại là sự thật: muốn đánh mất tình yêu, tình cảm, chỉ có một cách duy nhất là không trao chúng cho ai cả.

– Tôi cũng đã từng lặn lội chốn tình trường, nhưng cuối cùng nhận ra mình chỉ tốn công sức và thời gian một cách vô ích – Chàng trai của chúng ta buồn rầu nói.

– Tại sao? – William ngạc nhiên hỏi.

– Tại vì... tại vì... – chàng trai ngập ngừng – Tôi thấy rằng phần đông con người ta đều đầy lòng đố kỵ, ghen ghét, căm hận... và trái tim họ dường như trống rỗng.

– Cho phép tôi được hỏi một điều – William nói – Nếu bạn có những hạt giống tốt của một loài hoa đẹp, bạn sẽ gieo chúng xuống đâu trong ba nơi sau đây: một khu rừng rậm rạp, một đồng cỏ xanh tươi hay một mảnh đất trống?

– Tôi chưa hiểu ý chị muốn nói gì.

– Ý tôi muốn nói nơi nào cần đến những hạt giống ấy nhất và những hạt giống ấy sẽ nảy mầm, lớn lên và đơm hoa kết trái tuyệt vời nhất là ở đâu?

– Tất nhiên là ở mảnh đất trống.

– Hoàn toàn chính xác! Thế bây giờ giả dụ những hạt giống ấy là tình yêu thì nơi nào sẽ cần đến chúng nhất: những trái tim chan chứa yêu thương hay những trái tim cần cỗi, khô héo?

– Tôi đã hiểu ý chị muốn nói gì rồi – chàng trai gật gù – Nhưng theo tôi, không phải mọi chuyện lúc nào cũng đều đơn giản như thế.

– Để mỉm cười hay để nhăn mặt, chúng ta cũng tiêu hao một công như nhau; nói một lời động viên khuyến khích hay nói một lời chỉ trích cũng tốn một khoảng

thời gian như nhau. Dù là với đối tượng nào đi nữa, chúng ta cũng rất dễ dàng lựa chọn một trong hai lối hành xử sau đây: yêu thương, trân trọng hay thờ ơ, chán ghét, vì để hành xử như thế này hay thế kia cũng tốn một khoản thời gian và công sức như nhau. Vậy tốt nhất nên chọn lối nào?

Nhưng cũng có một vấn đề thường gặp, đó là nhiều người trong số chúng ta không muốn trao trước khi nhận. Bởi vậy dường như đã hình thành quan niệm “Ta sẽ yêu người nếu người yêu ta”. Thế rồi chúng ta chờ đợi đối tượng đặt vấn đề trước hay ít nhất là tỏ thái độ trước. Sẽ ra sao, nếu trong một buổi khiêu vũ, người nhạc công nghĩ rằng “Bao giờ mọi người nhảy thì ta mới bắt đầu chơi nhạc”? Thật nực cười, có đúng không? Nếu nhạc công không chơi nhạc trước thì lấy đâu giai điệu, nhịp điệu cho mọi người nhảy cơ chứ?

Tình yêu chân chính là một thứ tình cảm vô điều kiện. Nó không phải là thứ hàng hóa để có thể đổi chác. Tình yêu có thể ví như thanh bumeran, khi nó được tung từ ta đến với người khác thì nhất định nó sẽ quay trở lại với ta. Lần nọ, tôi đọc được một câu chuyện tuyệt vời về một bé gái cần được ghép tủy sống. Chỉ có tủy sống của đứa em trai ruột là phù hợp để ghép cho cô bé đó mà thôi. Để đơn giản, dễ hiểu đối với một chú bé 7 tuổi, bác sĩ giải thích rằng nếu không được tiếp máu thì chị của chú sẽ chết và chỉ có máu của chú mới cứu được chị. Không chút chần chừ, chú bé đồng ý để cho bác sĩ lấy máu cứu chị. Nhưng trước khi được gây mê (để lấy tủy sống, chứ không phải lấy máu như các bác sĩ đã giải thích một cách đơn giản hóa), chú bé nhìn bác sĩ và hỏi là khi chết thì có đau lắm không? Chú bé nghĩ rằng người ta sẽ lấy hết máu của chú để cứu chị và chú

sẽ chết. Bạn có thể tìm thấy ở đâu một tình yêu trong sáng, bất vụ lợi như của chú bé dành cho chị mình?

– Vâng. Nhưng đối với người thân trong gia đình, chúng ta dễ dàng dâng hiến tình yêu thương hơn so với người ngoài, có đúng thế không ạ? – Chàng trai của chúng ta rụt rè hỏi.

– Cũng chưa hẳn thế. Rất nhiều người không chỉ không yêu thương gì gia đình mình mà còn tỏ ra căm ghét các thành viên khác trong gia đình.

Chàng trai gật đầu. Chàng nhớ lại trường hợp tiến sĩ Millie Hopkins, người mà từ nhỏ đã không hề nhận được sự thương yêu của các thành viên trong gia đình, ngay cả một sự quan tâm săn sóc nhỏ nhất nhất cũng không, và khi lớn lên thì căm hận những người thân đã từng hắt hủi, ghét bỏ mình.

– Tất cả chúng ta đều là sản phẩm của Đấng Tạo hóa – William nói tiếp – Về mặt cơ thể, con người ta ai cũng giống nhau: cũng xương, cũng thịt, cũng máu huyết, tóc da. Tất cả chúng ta thực ra đều là thành viên của một gia đình – đó là đại gia đình nhân loại. Đó chính là tiên đề để suy ra bản chất của tình yêu: khả năng nhận biết bản thân mình trong người khác.

Bây giờ thì chắc bạn đã hiểu, muốn có được một tình yêu chân chính, chúng ta cần phải sẵn sàng dâng hiến tình yêu của mình một cách vô điều kiện và không đòi hỏi phải được đền bù lại bằng bất cứ điều gì. Nếu không phải như thế thì đó không phải là Tình yêu. Một món quà không phải là quà nếu người tặng đòi tiền hoặc một vật có giá trị tương đương từ người được tặng. Tình yêu sẽ không còn là tình yêu đúng nghĩa khi ta trao nó một cách có điều kiện. Do đó,

có thể nói rằng, cách tốt nhất để hưởng niềm vui của sự dâng hiến và hạnh phúc của tình yêu là thực hành điều thiện một cách đơn giản như nó phải thế, không thế khác.

– Ý chị muốn nói điều gì? – chàng trai hỏi.

– Hành thiện giản đơn tức là dâng hiến một cách vô tư, tự nguyện, không vì bất cứ một lý do nào, mà chỉ để được hưởng niềm vui trong cuộc sống. Chẳng hạn, đi ngang qua gánh hàng hoa bên đường, thấy bó hoa đẹp, bạn mua đem về chưng. Nhưng vừa đi được một quãng, nhìn thấy một người đang có điều gì buồn bã, bạn tặng bó hoa ấy cho người đó. Gặp ai đó đang dắt chó đi dạo, dù đó là người không quen biết, nhưng nếu bạn khen con chó thật dễ thương thì chắc chắn bạn sẽ nhận được nụ cười thiện cảm của chủ con chó. Và tại sao chúng ta lại không nở nụ cười với bất cứ ai tình cờ gặp trên đường nhỉ? Người đó có thể mỉm cười lại, cũng có thể không, nhưng họ không có lý do gì để ác cảm với chúng ta. Chắc bạn cũng biết, nụ cười là biểu hiện của sự thân thiện. Bây giờ tôi xin hỏi, có mối tình nào không bắt đầu bằng sự thân thiện ban đầu không? Chắc chắn là không. Khi ta mỉm cười với ai đó thì nụ cười của ta là biểu hiện của sự dâng hiến ban đầu. Có ai dâng hiến tình yêu bằng một bộ mặt cau có, khó chịu không? Không bao giờ. Những gì con người nhìn thấy mà gọi được nụ cười thân thiện thì đó chính là khởi nguồn của tình yêu – có thể là tình yêu đôi lứa, cũng có thể là tình yêu thương đồng loại – và tình yêu đó tồn tại mãi với mỗi người.

Chàng trai hí hoáy ghi chép. Chàng cảm thấy thích thú với khái niệm “hành thiện vô tư, không vụ lợi”.

– Chị thật sự tin rằng sự dâng hiến và việc hành thiện giản đơn, vô tư đã giúp mang lại tình yêu trong cuộc đời mình? – chàng trai hỏi.

– Tất nhiên! Điều đó đã khiến tôi thay đổi cách nhìn nhận đối với bản thân. Trước đây tôi luôn cho rằng mình là một nạn nhân trong cuộc đời này. Nhưng rồi sức mạnh của sự dâng hiến đã giúp tôi nhận ra rằng, tuy là một người tàn tật nhưng tôi cũng có thể làm được nhiều điều có ích cho mọi người và như vậy tôi cũng có thể góp phần làm thay đổi cuộc sống của nhiều người khác theo hướng tốt đẹp lên.

Bạn đã bao giờ làm điều gì đó tốt đẹp cho một ai đó chỉ đơn giản vì bạn chân thành quan tâm đến họ mà không vì bất cứ lý do nào khác hay chưa?

Chàng trai gật đầu:

– Vâng, tôi đã từng làm điều đó.

Rồi chàng nhớ lại, chỉ mới tuần trước đây thôi, trên cầu thang từ đường hầm lên mặt đất, chàng thấy một phụ nữ đang vất vả đẩy chiếc xe nôi. Đang giờ cao điểm, ai cũng vội đi làm, chẳng ai để ý đến người mẹ trẻ nọ. Chàng liền giúp người phụ nữ một tay, cùng đẩy chiếc xe nôi lên dốc.

– Sau khi thực hiện xong việc đó, cảm tưởng của bạn thế nào? – William hỏi – Bạn cảm thấy vui vui trong lòng, đúng không?

Chàng trai lại gật đầu. Quả là lúc đó, chàng cảm thấy rất vui vì đã giúp một người dù đó là người không hề quen biết. Suốt ngày hôm đó, dường như chàng làm việc hăng say hơn, hiệu quả hơn.

– Đó chính là sức mạnh của sự dâng hiến – William nói tiếp – Sức mạnh ấy đã giúp tôi không những cảm nhận được tình yêu mà còn tìm được một tình yêu chân chính. Sức mạnh đó không bao giờ làm hại ta. Dâng hiến – đó là sự bảo đảm tuyệt đối cho hạnh phúc và tình yêu đôi lứa trong suốt cả cuộc đời.

– Tại sao? – chàng trai hỏi.

– Rất đơn giản: trong mỗi quan hệ tương tác hai chiều, nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể “trao” gì mà không hề để ý đến việc bạn có thể “nhận” được gì thì bạn không bao giờ bị thiệt thòi cả. Trong khi đó, bản chất của mỗi quan hệ hai chiều bao giờ cũng là “trao” và “nhận”, bạn có đồng ý với tôi không?

– Vâng.

– Trong bất cứ mối quan hệ nào, nếu bạn muốn “nhận” nhiều hơn những gì bạn đã “trao”, lúc bấy giờ chắc chắn sẽ xuất hiện vấn đề rắc rối ở một mức độ nào đó. Nhưng nếu bạn chỉ quan tâm đến việc bạn có thể “trao” gì cho đối tượng thì mọi chuyện sẽ khác. Trước khi bước vào một mối quan hệ có tính nghiêm túc và lâu dài như quan hệ hôn nhân chẳng hạn, rất nhiều người chỉ nghĩ đến việc “đối tác” sẽ làm những gì cho ta, ta sẽ hưởng được những gì từ “đối tác”. Giá mà họ hoán đổi vị trí với “đối tác” và nghĩ đến việc “trao càng nhiều càng tốt” thì cái “kho” của mỗi quan hệ ấy có phải lúc nào cũng luôn đầy ắp không? Thiết nghĩ, khi xây dựng mối quan hệ, cả hai người đều phải quan tâm đến việc làm đầy lên chứ không phải làm vơi đi cái “kho” ấy. Trong mỗi quan hệ yêu đương, điều đó lại càng cần thiết.

Chàng trai bắt đầu chú tâm suy nghĩ về những điều vừa nghe được. Càng nghĩ, chàng càng cảm thấy những

điều đó rất có lý. Xưa nay chàng vẫn luôn cho rằng người ta có thể nhận được tình yêu từ người khác. Chưa bao giờ chàng được nghe rằng muốn có được tình yêu, trước hết cần trao tình yêu cho ai đó. Có lẽ chính vì thế chàng đã phạm phải sai lầm trong những mối tình trước đây và do đó chàng đã phải mấy lần chịu đựng cảnh tình yêu tan vỡ. Phải thôi, hồi ấy, chàng chỉ nghĩ đến chuyện mình cần những gì ở đối tượng mà không hề nghĩ đến chuyện đối tượng cần gì ở chàng.

– Tôi xin được kể một câu chuyện rất khó tin nhưng đã xảy ra khoảng 5 năm về trước – William nói tiếp – Lần ấy, trên màn ảnh truyền hình, tôi được xem một đoạn phim tài liệu nói về chuyện ở Mexico người ta vẫn chỉ định thuốc Talydomid cho phụ nữ có thai, dù thuốc này đã bị cấm sử dụng ở các nước tiên tiến từ trước đó khoảng một phần tư thế kỷ!

– Thật đáng sợ! – Chàng trai thốt lên kinh ngạc.

– Đúng vậy. Tôi hoàn toàn không thể tin ở mắt mình. Biết bao đứa trẻ được sinh ra dưới dạng quái thai! Một bé gái trong số đó khiến tôi đặc biệt chú ý. Cô bé khoảng 7 – 8 tuổi, cũng như tôi, không có chân, nhưng còn bất hạnh hơn ở chỗ khuôn mặt bị dị dạng đến mức đáng sợ. Trải qua biết bao đau đớn về thể xác, cô bé tập làm quen với hoàn cảnh, nhưng tương lai thì hoàn toàn mờ mịt. Nhà cô bé quá nghèo, không thể đủ chi phí làm tay chân giả, thậm chí mua xe lăn còn chưa được, nói gì đến chuyện làm phẫu thuật để trả lại hình dạng bình thường cho khuôn mặt, vì việc đó đòi hỏi một khoản tiền vô cùng lớn. Cha mẹ chỉ đủ khả năng làm cho em một đôi nạng. Nhưng đôi nạng mới thô sơ làm sao! Đã vậy, loại nạng này lại không tiện sử dụng. Mỗi lần cô bé chống nạng lê thân mình đi đều không khỏi ngã lên

ngã xuống. Khổ hơn nữa là khi cô bé muốn ngồi cũng phải có giá đỡ, nếu không sẽ ngã lăn ra ngay. Với sự giúp đỡ có hạn của tổ chức cứu trợ người tàn tật, cha mẹ cố gắng cho cô bé đến trường, song từ nhà đến trường phải đi bằng xe buýt, mà các tài xế xe buýt thì không muốn chở đưa bé tàn tật trên xe vì phải tốn một người đưa em lên xuống xe và giữ cho em khỏi ngã.

William dùng lời để khỏi bật khóc. Chàng trai cũng khẽ lắc đầu như không thể tin được là có chuyện như thế ở trên thế gian này. Sau khi lấy lại bình tĩnh, William nói tiếp:

– Tôi lập tức nghĩ rằng mình phải góp phần giúp đỡ cô bé ấy. Tôi đã từng đọc – trong một cuốn sách nào đó mà bây giờ tôi không nhớ tên – rằng tình yêu chính là sự nhận ra mình trong người khác và niềm vui của việc thật sự nhận ra chính mình. Trước đó tôi chưa hiểu thật thấu đáo câu này. Nhưng từ khi nhìn thấy cô bé tật nguyên dị dạng và nghèo khó người Mexico, tôi bỗng nhận ra hình ảnh của chính mình. Tôi và cô bé ấy có cùng chung niềm bất hạnh. Từ đó, lần đầu tiên trong đời, tôi cảm nhận được rằng trong nỗi đau tột cùng của đời tôi chắc chắn ẩn chứa một mục đích nào đó.

Trong những tháng tiếp theo, tôi bắt đầu tổ chức quyên góp tiền giúp cô bé người Mexico, với mục đích ban đầu là một đôi chân giả kỹ thuật cao và một khóa vật lý trị liệu nhằm cho phép em tự ngồi mà không cần giá đỡ. Ngoài ra, tôi còn mong muốn quyên góp đủ số tiền chi phí làm phẫu thuật chỉnh sửa khuôn mặt dị dạng của em. Thế là tôi bắt đầu tổ chức những hội chợ từ thiện, những đợt lạc quyên, xin phép chính quyền tổ chức xổ số, viết thư thỉnh cầu các nhà doanh nghiệp... Sau 18 tháng, tôi quyên được một khoản tiền khá lớn

để giúp cô bé Mexico, thậm chí tôi còn thuyết phục được một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ đồng ý tiến hành phẫu thuật chỉnh hình khuôn mặt cô bé với chi phí chỉ bằng 1/10 mức giá thông thường.

Sau khi nghe tin cuộc phẫu thuật thành công, đồng thời cô bé cũng đã sử dụng tốt đôi chân giả kỹ thuật cao, tôi quyết định sang Mexico một chuyến để gặp gỡ với người bạn nhỏ của mình. Vừa nhìn thấy nhau, cô bé vội chạy đến ôm choàng lấy tôi, mặt giàn giụa nước mắt. “Cảm ơn, cảm ơn, cảm ơn...” – cô bé thốt lên nghẹn ngào rồi nức nở khóc. Tình yêu là thế đó. Lúc bấy giờ, tình cảm của tôi trào dâng mãnh liệt đến nỗi tôi không thể không khóc òa vì hạnh phúc. Trước đây, tôi chưa từng bao giờ được khóc vì sung sướng và hạnh phúc như ngày hôm đó, khi ôm cô bé vào lòng.

Chỉ đến khi đó tôi mới hiểu ông già người Hoa ngụ ý gì khi hỏi tôi: “Ai mới đích thực là người tàn tật: những người không thể đi và nói, nghe và nhìn, hay những người không biết cười, không biết khóc, không biết yêu thương?”. Đó cũng là lần đầu tiên tôi hiểu ra rằng tuy bề ngoài tôi là một người tàn tật, nhưng về tâm hồn, tình cảm và trí tuệ, tôi cũng bình thường như bao người khác. Và cũng vào ngày hôm đó, tôi chợt nhận ra dù con người ta có gặp phải bao khó khăn trắc trở, dù thế gian còn đầy bất công, đau khổ, cuộc đời vẫn tuyệt vời kỳ diệu nếu trái tim chúng ta luôn đầy ắp tình yêu thương, dung thứ.

Tôi đã gặp được một người đàn ông hiền lành, tốt bụng, một nhân cách diệu kỳ, một tâm hồn tuyệt đẹp. Anh ấy là nhân viên của một tổ chức xã hội mà tôi thường lui tới trong thời gian quyên góp tiền để giúp cô bé Mexico. Qua tiếp xúc, chúng tôi dần dà quý mến nhau. Thời gian

trôi qua, đến lúc chúng tôi trở thành những người bạn vô cùng thân thiết. Thế rồi cuối cùng, điều kỳ diệu đã xảy ra – điều kỳ diệu mà tôi hằng ao ước: trong một buổi lễ hội, anh đã... mời tôi nhảy. Dĩ nhiên tôi không thể nhảy được như người bình thường. Anh choàng tay qua vai tôi, đẩy nhẹ cho xe lăn tôi lăn lui theo điệu nhạc. Trong lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ.

Hai năm sau, chúng tôi cưới nhau. Bây giờ thì chúng tôi đã có hai đứa con xinh xắn. Bạn thấy đấy, quả là ông già người Hoa có lý khi nói rằng mỗi một vấn đề nan giải đều tiềm ẩn khả năng mang lại một món quà bất ngờ. Đó chính là phép nhiệm màu của cuộc sống. Một khi bạn có thể dâng hiến một phần cuộc đời mình, một khi bạn có thể giúp đỡ mọi người hết khả năng của mình, chắc chắn bạn sẽ tìm thấy Tình yêu Chân chính.

Tôi hôm đó, chàng trai của chúng ta mở sổ tay ra đọc lại những điều đã ghi chép được trong buổi trò chuyện với Geraldina William. Sau đây là những kết luận được chàng ghi đậm vào sổ:

Điều bí mật thứ ba của tình yêu chân chính: sức mạnh của sự dâng hiến.

Nếu muốn có được tình yêu, chỉ đơn giản là bạn phải trao tình yêu của mình.

Yêu là dâng hiến – dâng hiến một cách vô tư, không vụ lợi.

Cần thực hiện việc tốt một cách giản đơn, không tính toán.

Khi bước vào một mối quan hệ, cần bỏ bản thân là mình có thể trao gì cho đối tượng chứ không phải nhận được gì từ đối tượng.

----- continue -----

-----

*Xin lỗi vì đã làm mất hứng quý độc giả.
Ebook này được chúng tôi cung cấp đến bí
mật thứ 3 để quý độc giả có cảm nhận khái
quát về cuốn sách. Quý độc giả cảm thấy hay
và có nhu cầu được thưởng thức trọn vẹn nội
dung xin vui lòng mua sách ở các nhà sách,
và đại lý có chứng nhận bản quyền.
Xin cảm ơn và mong quý độc giả ghé thăm
website vào lần tới để theo dõi tiếp cảm nhận
của mọi người về những đầu sách khác .*